

PREMIS JOCS FLORALS 2016

1r i 2n d'ESO

Poesia

Accèssit

Exiliat, de Alejandro Gallego Fernández (1r B) **CAT** 9

2n premi

La nit sorda, de Rita Arnal Espinach (2n C) **CAT** 10

A part of your life, de Rita Arnal Espinach (2n C) **AN** 11

1r premi

Gat i gos, de Emma Serrate Hernández (2n A) **CAT** 11

El pesar, Paula Minssart Fernández (2n A) **CAST** 14

How it would be..., Emma Cotonat Donat (2nB) **AN** 15

L'éternité, de Paula Minssart Fernández (2n A) **FR** 15

Se tu, de Emma Cotonat Donat (2nB) **IT** 16

Prosa

Accèssit

L'home que fugia de la mort,

de Emma Serrate Hernández (2n A) **CAT** 16

2n premi

*Il.luminant lesombres, de Paula Yarza Romero (2n C) **CAT** 18*

*La herencia, de Paula Minssart Fernández (2n A) **CAST** 19*

*Carla's thoughts, de Ainhoa Lozano Fernández (2n C) **AN** 24*

1r premi

*El carrer Daniel de la Corte Pastor (1rB) **CAT** 26*

*Fin, de Emma Serrate Hernández (2n A) **CAST** 28*

*No escape, de Eric Junkin Royo (1r D) **AN** 30*

La dame qui n'avait rien à dire,

de Paula Minssart Fernández (2n A) **FR** 32

3r i 4t d'ESO

Poesia

Accèssits

<i>Tú</i> , de Mercè Domènech Ballester (3rC) CAST	36
<i>In love</i> , de Arnau de Pablo Cabanillas (3r C) AN	37

2n premi

<i>Preposiciones existenciales</i> , de laia Ortiz Artiga (3r A) CAST	37
<i>Coal</i> , de Mercè Domènech Ballester (3rC) AN	38
<i>Désordre</i> , de Mercè Domènech Ballester (3rC) FR	39

1r premi

" <i>Un brindis</i> ", de Laia Sala Rodó (4t A) CAT	40
Pertenencias, de Arnau de Pablo Cabanillas (3r C) CAST	42
<i>A Walk</i> , de Laia Viale Herrando (4tA) AN	43
<i>Équinoxe</i> , de laia Ortiz Artiga (3r A) FR	44
<i>Codice magico</i> , de laia Ortiz Artiga (3r A) IT	45

Prosa

Accèssits

The man with Telekinesis,

de Mercè Domènech Ballester (3rC) **AN** 45

2n premi

La vergonya d'Europa, de Lluc Torrella Llauger (4t B) **CAT** 47

I love you, de Nora Colomer Jourdan (4t C) **AN** 50

1r premi

Misteri al laboratori, de Mercè Domènech Ballester (3rC) **CAT** 52

Castillos de arena, Laia Sala Rodó (4tA) **CAST** 55

What about my feelings?, de Emma Artigues Clark (4t B) **AN** 56

Teatre

1r premi

La cabra, de Mercè Domènech Ballester (3r C) **CAT** 58

Batxillerat

Poesia

Accèssits

Home, de Mireia Rico Muñiz (2n 3) **AN** 64

2n premi

Que les teves paraules no siguin només això: paraules,

de Carmen Burillo Galofré (1r 2) **CAT** 65

Primor, Núria Casanova Salas (1r 2) **CAST** 68

EX AEQUO:

Strong, brave, valorous boy, de Montserrat Martí Alcón (2n 2) **AN** 68

That night, de Carla Villares Muñiz (2n 2) **AN** 69

1r premi

Quartets per l'estudiant, de Joan Cabré Moll (1r 3) **CAT** 70

Sueños todavía no escritos,

de Claudia Sánchez Fernández (2n 4) **CAST** 72

EX AEQUO:

Run away, de Júlia Moore Trias (2n 5) **AN** 73

First Think, de Claudia Sánchez Fernández (2n 4) **AN** 74

Guerriglia casereccia, de Estel Oleart Mariné, (2n 3) **IT** 75

Prosa

Accèssits

Llums de nit, de Carla Villares Muñiz (2n 2) **CAT** 76

Rain brings out sadness, de Emma Moleveld Camps (1r 1) **AN** 79

2n premi

Corbes, de Ot Rul·lan Roda (2n 4) **CAT** 81

Observadores del espectáculo,

de Claudia Sánchez Fernández (2n 4) **CAST** 85

EX AEQUO:

Spark of Liberty, de Lluís Casabona Cendra (1r 1) **AN** 87

The Dance of the Flames, de Júlia Moore Trias (2n 5) **AN** 88

Salata libertà, de Emma Moleveld Camps (1r 1) **IT** 89

1r premi

Un full en blanc, de Fàtima Delgado Mallorquín (1r 1) **CAT** 90

El viaje en Ferry, de Irene Ferreres Álvarez (1r 1) **CAST** 91

EX AEQUO:

He, Fàtima Delgado Mallorquín (1r 1) **AN** 95

Moving on, de Liam Junkin Royo (1r 1) **AN** 96

La voce, de Laia Amorós Palau (2n 1) **IT** 98

Teatre

1r premi

Personatges completament anònims,

de Ot Rul·lan Roda (2n 4) **CAT** 102

Aforismes

IV CONCURS D'AFORISMES PER A PRIMER I SEGON DE BATXILLERAT

Tema: *La Bellesa*

1r Premi

Com qui planta flors en un dia de primavera, la bellesa del món planta en mi l'alegria de viure.

Núria Casanova Salas. 1.2

2ns Premis

La vida, els sentits, les emocions ens ofereixen la possibilitat de trobar la bellesa en el que ens envolta.

Marine Batista Obiols. 2.1

Actualment, la bellesa ha estat deteriorada, maquillada per estereotips incoherents i significats que no li fan justícia. La bellesa recau en la simplicitat de ser. Per tant, qualsevol ésser viu, objecte o fet considerat bell es aquest que és tant, sent tan poc.

Clàudia Sánchez Fernández. 2.4

La bellesa té data de caducitat; l'aprenentatge no.

Carla Villares Muñiz. 2.2.

Si l'aspecte de l'home es regís per l'ànima tots adquiriríem la més formosa i caòtica de les deformitats.

Ot Rul·lan Roda. 2.4.

Exiliat

Avui me'n vaig per no tornar,
o pot ser sí per començar
a reconstruir, fart ja de tanta guerra
una vida en pau i mà esquerra.

Però temo que en arribar
em quedí a les fronteres
com tots els refugiats
i esperí sense cap empar
un miracle difícil d'agafar

I des d'Europa no rebem
ni la més mínima ajuda
només d'uns voluntaris
que fan una feina benvinguda

però encara sóc optimista
he de veure si sobrevisca
a creuar el mediterrani.

Alejandro Gallego Fernández (1r B)

La nit sorda

Perquè aquesta nit quan em desperti
els mags sortiran del món,
i un altre cop sense paraules
m'acomiadaré amb enyor.

Em vindran dues mil idees
després d'agafar la son,
però amb la màgia no s'hi juga
si m'acceptes tal com sóc

El meu llibre em fa intrèpid
la meva lletra em fa sagnar,
i mentre jugo amb les paraules
he sofert aquest engany

el que faig amb les idees
són coses només per mi,
i mentre caic entre les tombes
ja no sento el que vull sentir.

Rita Arnal Espinach (2n C)

A part of your life

Open your heart
and make new friends
new mobile phones, you are taller
than when you went to the school
last year.

Forget the mistakes
you might make
and be happy every day
'cause you are perfect.

Because the high school is beautiful
you make a lot of friends
and things you do
It's a part of your life.

Rita Arnal Espinach (2n C)

Gat i gos

-Ara, gent, enfrontarem
dos enemics infinits!-
crida el gall des del micròfon
amb els seus estridents crits.

Tot el públic, expectant,
mira el primer concursant
del debat d'aquesta nit.

I la lluita ha començat!
Guanya el gos, o guanya el gat?

Amb la cua pentinada
i amb posat tot elegant,
parla el primer concursant:

-Ets tan dòcil, gos falder,
tan bon noi, tan obedient,
que em fas ràbia, simplement.

Per una trista galeta
faries la vertical!
No ets res més que una vergonya
per al gran regne animal.

-Tothom sap, company felí,
que no fas més que dormir-,
diu el gos, tot empipat
de sentir-se menyspread.

-Gaire digne tampoc és
de posar-se del revés
per gronxar un cabdell de llana!

-No bordis tant, quisso, rei.
Tu podries viure al bosc,
amb els llops, trotant, salvatge,
i vius aquí fent de patge
de l'amo, obeint la llei.

-Ai mixeta, tens raó,
però tampoc cal que t'embalis,
que ets paròdia de lleó
que no ets rei de la sabana
i que regnes, amb perdó,
a casa la iaia Gladis.
Del rei de la creació
només en tens els bigotis.

-Au, senyors, que hi hagi pau-
Intervé el moderador,
que és un blau gripau rodó.
-No han vingut a esclidassar-se,
han vingut a discutir
quin dels dos te la raó.
-Potser sí que ens hem passat,
intervé seriós el gos.
Reconeix el meu error.
Al cap i a la fi, ha estat
un honorable debat.
-Cada animal és com és
i ningú no hi pot fer més!

Emma Serrate Hernández (2n A)

El Pesar

Veo en el reflejo de tu rostro apesadumbrado
un destello de añoranza.

Lágrimas de plata, de cruel desesperanza,
caen sin cesar.

Quisieras sentir de nuevo
los instantes felices que algún día sentiste,
contra tu pecho dolido.

Nostalgia,
Es lo que sientes al recordar todo aquello que tenías.
Tristeza,
que de inmundo pesar inunda tu corazón roto.

Es tal la soledad que ennegrece tu alma,
que olvidaste lo que es vivir.

Ves los días pasar.
Días de hastío, días grises.

Estás sola, sola como el mar.
Y sientes que nada podrá curar
la desventura que llevas dentro.

Pero, escúchame sólo un minuto,
te prometo seré breve.
Mírate al espejo, e imagínate que tienes a tu lado
a la misma persona a quien ahora echas en falta.
Imagínate también, que la vida de ahora
es mejor que la de ayer.

How it would be...

Sometimes I think how it would be spending a night in the forest, in the deep forest.

Sometimes I think how it would be listening to the owls on a typical winter night.

Sometimes I think that maybe the wolf is in love with the moon and it howls every night for a love that it will never touch.

Sometimes I think how much fear I should feel if I spent the night in this forest,

And how much pain the wolf would feel.

Emma Cotonat Donat (2nB)

L'Éternité

J'essaye de me rappeler de cet instant,
l'instant où tu m'as dit que je ne mourrai jamais,
et que nous allions rester jeunes pour l'éternité.

Quelle sorte d'espoir,
est celui qui nous fait croire un mensonge?
Celui qui fait semblant de ne pas savoir,
que les soirées qui rallongent,
Finissent par s'achever.

Tu m'as appris, avec une certaine hypocrisie,
que la jeunesse est éternelle, et la mort inexistante.
Je t'ai cru, et je ne le regrette pas.

Car les rides de ma peau froissée
sont peut-être plus laides que d'habitude,

plus grosses, plus faibles, plus saillantes.

Mais surtout plus jeunes.

Paula Minssart Fernández (2n A)

Se tu...

Se tu salti, io salterò

Se tu canti, io canterò con te

Se tu parli con me, io parlerò con te

Se tu gridi, io ti consolerò

Se tu hai un problema, io ti ascolterò

Se tu vai, io andrò

Se tu mi ami, io ti amerò

Se tu dormi, io dormirò al tuo fianco

Se tu mi deludi, io lo dimenticherò

Se tu mi deludi di nuovo, io non lo dimenticherò di nuovo.

Emma Cotonat Donat (2nB)

L'home que fugia de la Mort

Respirant amb dificultat, vaig arribar al cim de la muntanya més alta de la serra. Em vaig asseure, i em vaig posar a esperar-la.

Des que, fa més de cinquanta anys abans, vaig tenir aquell accident amb cotxe, que em perseguia. En aquell moment se'm va aparèixer al davant una figura alta i encaputxada amb una dalla a la mà, i es va presentar com la Mort. Tot i així, plenament conscient del que m'esperava, en aquell moment no ho vaig voler acceptar. Vaig sortir amb dificultats de les desferres del cotxe, i vaig arrencar a córrer.

Vaig estar fugint durant anys, amb prou feines m'aturava a descansar o a menjar alguna cosa. De vegades, si m'estava massa temps en un sol lloc la veia arribar a la llunyania, buscant-me i preguntant a la gent si m'havien vist. Però jo mai em vaig deixar atrapar, i cada cop que la veia venir fugia de nou. D'aquesta manera vaig perdre la noció del temps, i vaig arribar a oblidar la raó per la qual estava fugint de la Mort. Simplement, la meva vida ja no tenia cap sentit.

Un dia, em vaig adonar que estava molt cansat. Amb prou feines sentia les cames, i em feien mal cada una de les meves articulacions. Em vaig aturar a descansar darrere una casa de pagès que hi havia al lloc per on passava. Allà hi havia un pou ple d'aigua, i jo tenia la gola resseca, així que m'hi vaig acostar per veure. Va ser llavors quan vaig veure la meva imatge reflectida a la superfície de l'aigua, una imatge que feia anys que no veia: Una home delicat, pàl·lid, amb quatre escassos cabells blancs esclarissats i una boca sense cap dent. Jo. Jo, després d'anys i anys de menjar poc i viure empaitat per la Mort. Em vaig mirar les mans, i amb prou feines les vaig reconèixer. Estaven demacrades, semblaven les mans d'un esquelet. Estava més mort que viu. Així doncs, per què seguia fugint de la Mort? Em vaig adonar que no tenia sentit, que la meva raó de viure havia desaparegut feia temps, i que ja no hi havia cap raó per la qual fugir de la Mort.

Així que vaig buscar amb la mirada el cim més alt que vaig veure, i, amb prou feines aguantant-me sobre les meves dèbils cames, hi vaig pujar. Un cop a dalt, vaig esperar-la, aquest cop sense fugir, aquest cop sense por del que em podria passar. I quan va arribar, la vaig rebre amb els braços oberts.

Emma Serrate Hernández (2n A)

Il.luminant les ombres

Jo sempre he sigut una ombra. Una silueta fosca que no destaca en res.
He estat aquí i allà, amunt i avall, per tot arreu. Buscant un lloc on poder
encaixar.

-Heu vist quina roba porta aquella?
Xiuxiuegen al veure'm passar.
-Sembla una ànima en pena!
Només fingeixo ser sorda, no els vull escoltar.
Paraules nècies solc sentir, això ja forma part de la rutina. Provar d'escapar
de la realitat, és la meva millor solució.
Els que diuen ser valents i que no temen a res, menteixen, perquè la por
habita en el cor de tothom. És irònic, ningú s'esforça per ser empàtic avui
dia.
Jo sempre he sigut una ombra. A la que sempre senyalen i riuen a la seva
esquena.
La foscor que m'envolta mai ha sigut allunyada per cap llum, tan sols em
trepitgen.
Per això, jo sempre em dic: "No em vull assemblar a algú com ells"
Tot i que he intentat ser algú, els errors m'assetgen.
Digues-me què fer al respecte...
Estic sola, no hi ha ningú més, l'única companya que tinc és la pluja.

En un solitari racó, del terra brota una flor que em dóna valor. Encara que
sigui petita, és capaç d'enfrontar-se a la tempesta. Això em fa despertar de
la meva derrota, i m'aixeco mirant endavant.
Demà el sol tornarà a lluir, així la flor podrà germinar.
A poc a poc, però sempre mirant optimista cap al cel amb esperança.
Potser en els fons segueixo sent una ombra, però no podeu canviar els
defectes de la gent.
Sé que els hipòcrites mai desapareixeran, i sabeu què? Tant me fa.

La Herencia

SARA: No... No puedo creerlo... ¡Tan buena que era! Estoy... no tengo palabras para expresar mi desolación.

MARTA: Yo... lo mismo digo. Es terrible.

SARA: Es más que terrible. Es atroz.

MARTA: Más que eso... es...

JOSEFA: ¡Cerrad los picos de una vez, por el amor de Dios!

SARA: Señora Josefa, no debería hablarnos así en un momento como éste.

JOSEFA: ¡"En un momento como éste", dice! Un loro actuaría mejor que vosotras.

MARTA: ¿Qué está insinuando usted?

JOSEFA: ¿Yo? Nada. No hay cosa que no diga alta y clara.

SARA: Oiga, la difunta señora Gertrudis significaba mucho para nosotras. Con lo cual, con todo el respeto, déjese de groserías.

JOSEFA: ¿Que me deje de groserías? Pues dejad entonces de fingir inútilmente, porque sé muy bien lo que os alegra la muerte de Gertrudis.

MARTA: ¡Virgen Santísima! ¿Cómo puede usted decir semejante enormidad?

JOSEFA (*esbozando una sonrisa malévolamente*): Lo siento, la verdad me sale sin querer de los labios.

SARA: Debe de estar trastornada, la pobre señora Josefa. Dejémosla sola, Marta, ven.

JOSEFA (*levantándose de golpe, colérica*): ¡De eso nada! Yo, ¿trastornada? Juro por el honor de mi madre que si no me explicáis vuestras intenciones, diré a todo el pueblo que sois unas embusteras.

Marta y Sara hablan bajito entre ellas, para que la señora Josefa no las oiga.

MARTA: Vamos, ¿no habías dicho que la dejaríamos sola? La pobre vieja está que ni sabe lo que dice.

SARA: ¿Tú eres tonta, o lo haces ver? Claro que sabe lo que dice. No quiero pensar en lo que nos pasaría si llegara a delatarnos.

MARTA: ¿A delatarnos? No hemos hecho nada malo.

SARA: Pero sabe cuáles son nuestras intenciones.

MARTA: No tiene pruebas.

SARA: ¿Y qué? Todo el mundo la cree, a ella.

MARTA: A ver, no veo lo que podría decir. "¡Las niñas quieren la herencia de la difunta Gertrudis!" o "Las niñas se pusieron eufóricas cuando supieron que había muerto" o, en el peor de los casos, ¿qué les diría, que la matamos nosotras? Vamos, es una chorrada.

Sara se queda callada y pensativa. Mira a Marta sin pestañear, con una sonrisa triunfal en los labios.

MARTA: ¿Qué te pasa, a ti, ahora?

SARA: Marta.

MARTA: ¿Qué? Va, ¿en qué diantra estás pensando?

SARA: ¿Cómo? ¿Cómo no se...? ¿Cómo no se me ha podido ocurrir antes?

MARTA: ¿Eh?

SARA: Lo que has dicho, antes...

MARTA: No te entiendo, así que aclárate.

SARA: ¡Ha sido lo más brillante que has dicho en toda tu existencia!

Del grito de Sara, la señora Josefa se sobresalta.

JOSEFA: Va, ¿a qué estáis esperando? Soy todo oídos.

SARA: ¿De qué le serviría, que confesáramos algo que ya sabe?

Josefa se vuelve a levantar enérgicamente, apuntando con un dedo acusador a las dos chicas.

JOSEFA: ¡Lo sabía! ¡Sabía que estaba en lo cierto, sucias embusteras!

Sara y Marta se miran sin saber muy bien qué hacer.

MARTA: Muy bien, señora Josefa. Está hecha toda una detective. Váyase a dormir, que mañana se celebra el juicio.

La señora Josefa sale de escena, sin parar de repetir: "¡La justicia está hecha!"

SARA: ¿De qué juicio te crees que estás hablando? No se va a juicio por ser ambicioso, y aún menos sin tener denunciante.

MARTA: Algo tenía que decirle, ¿no? Además, nuestra denunciante sería la vieja.

SARA: No. Porque la vieja no estará viva para contarla.

MARTA: ¿Qué dices, ahora?

SARA: Lo que oyes.

MARTA: Sería mucha casualidad que le diera un "yuyu" por la noche.

SARA: ¡Estúpida! No morirá por causas naturales.

MARTA: ¿Pues cómo, entonces?

SARA: Piensa un poco. Fuiste tú quien me diste la idea, antes de que la vieja nos interrumpiera.

MARTA: ¿Eh?

SARA: Piensa.

MARTA: No... no suelo pensar en esas cosas...

SARA: Bueno. Pues creo que será mejor que lo dejemos.

MARTA: ¿El qué?

SARA: Por favor, en imbecilidad me parece que nadie te supera. He dicho que lo dejes tú, porque no lograrás nunca adivinarlo.

MARTA: Pues adelante, entonces.

SARA: Pues bien, la señora Josefa no morirá ni por causas naturales, ni por otras de las idioteces en las que estabas pensando tú. Morirá asesinada. Envenenada.

Marta empalidece y se tumba en la silla que tiene detrás. No pestañeaa, y respira con dificultad.

SARA: ¿Y bien?

MARTA: No. Yo... yo...

SARA: Sí, tú, ¿qué?

MARTA: Jamás. Jamás. Jamás... Nunca haré una cosa así... no... no podría...

SARA: Lo que no podrías hacer sería aguantar más de dos segundos en este pueblo, si se nos llegara a delatar.

MARTA: No podrían delatarme de un asesinato que no he cometido.

SARA: Delatarte de las intenciones que tenías con la herencia. Delatarnos.

MARTA: ¡Ni que fuera un delito! La señora Gertrudis murió y nos vino en mente su herencia, eso es todo.

SARA: No lo entiendes. Ya sabes cómo son los pueblos. A la gente no se le olvida nunca, y te margina socialmente.

MARTA: ¿Pero y a ellos qué les va a importar quién es y deja de ser ambicioso?

SARA: ¡Y yo qué sé!

Marta se acomoda en su butaca.

MARTA: ¿No sería más fácil hacer las maletas y dejar el pueblo antes del amanecer? Es decir, no sé si me explico, pero matar a alguien no es algo que suela hacer en mi día a día.

SARA: Qué excelente idea. Sin duda, es una de las ocurrencias más tontas que te han venido en mente últimamente.

MARTA: ¿Perdón?

SARA: ¿Qué crees que es esto, una película de esas que pasan por la tele, en el Cine de Barrio? Recapacita, chica.

MARTA: Venga, di lo que tiene de tonta mi propuesta, si eres tan lista.

SARA: Pues... eeeh... no tendría ningún... sentido, porque, verás... esto...

MARTA: ¡Ja! Te has quedado en blanco, sí señor, ien blanco! No tienes nada que decir, ¿verdad?

SARA: Claro que sí, estaba pensando en las palabras que iba a usar para que una mente poco privilegiada como la tuya pudiera entenderlo.

MARTA: Bueno, pues apúrate, porque van a ser las doce. Y de mente poco privilegiada, nada.

SARA: Pues, verás... el caso es que ha...

Entra en escena Josefa, en pijama y soñolienta.

JOSEFA: ¿Qué diablos está pasando aquí?

Sara se levanta del sillón sobresaltada y pega un grito estridente, que le sale involuntariamente y con un vigor extraordinario.

SARA: Ah, era usted. Lo... lo lamento... esto... mucho. Pensaba que era un ladrón.

MARTA: O un asesino, puede. (*Sonríe sarcásticamente*).

Las dos intercambian miradas llenas de odio y detestación.

JOSEFA: Si las miradas mataran... (*Ríe*) Tengo sed, tráeme algo, tú.

Sara sale de escena, y regresa con un vaso lleno hasta el borde de lo que parece ser agua. Le hace señal a Marta de que se acerque.

MARTA (*a media voz*): ¿Qué quieres?

SARA: Le he echado un poco de todo lo que he encontrado en la cocina. ¿Los antibióticos son letales?

MARTA: Imbécil. No podrás hacerlo.

JOSEFA: Bueno, se me está secando la garganta. ¿Llega o no, este vaso de agua?

Marta se volteá y mira a la anciana con lástima.

MARTA: Señora Josefa...

JOSEFA: ¡Tengo sed, recórcholis!

SARA: Ahora va.

MARTA: Oiga...

Sara le da el vaso envenenado a la señora Josefa, y esta se dispone a acercar sus labios cuando Marta le arroja un jarrón en las manos, que rompe el vaso en añicos. Sara mira al suelo, pálida, sin decir nada.

JOSEFA: ¡Estúpida! ¿Qué haces?

MARTA: Yo... ahora se lo vuelvo a llenar.

JOSEFA: Ya lo creo, que me lo vas a volver a llenar, chica insolente. Y limpia lo que has hecho, ¡por el amor de Dios!

MARTA: Sí...

JOSEFA: Encima que Sara me lo rellena tan gentilmente... ¡Qué mala educación! Sara, hija, ¿qué te pasa?

Sara no contesta, y, sin pestañear ni apartar la mirada del suelo, sale de escena.

JOSEFA: Pobrecilla... Debe de estar preocupada por lo que les voy a decir mañana a los del pueblo sobre vuestras intenciones. Bueno mañana, hoy, porque faltan tres minutos para la una.

MARTA: Me parece que me voy a tomar un descanso.

JOSEFA: ¿Cómo dices?

MARTA: ¿Qué cómo digo? Digo que... no creo que siga aquí mucho tiempo.

JOSEFA: ¿Sabes qué es lo que pienso de la gente como tú?

MARTA: No. Pero no se moleste. Poco me importa a mí lo que usted piense.

JOSEFA: No sé a quién has salido, insolente criatura inmadura. Tu madre fue una gran persona. Y tu padre... bueno, tu padre era m...

MARTA: Le mandaré postales de Madrid. El día en que no obtenga respuesta, sabré porqué será. Próspera vida.

Carla's Thoughts

Hello I introduce myself, my name is Carla, I am 16 years old, I love writing, horseback riding, dancing and film studio makeup, also shooting. I am a brunette with blond streaks, I'm not very tall, about 1.64m, and of medium build.

I am not a well-known person, and probably millions of people may not like my thoughts, but I'll explain. My first thought is:

How many people have not thought that fairy tales exist? Or the blue princes? Or the rich life?

When we are young we have an infinite imagination. We read our stories, and we think that life will be like them. We'll marry a prince, or one will always come to our rescue, or that someone will wake us from a deep sleep with just a kiss.

Our favorite stories were wonderful, we wanted a life like theirs, but ...

After these words:

"They lived happily ever after"

We never really imagined a continuation ..., but if we had imagined it, it sure would have been nice.

But the years pass, and most times you become a little more mature. And realise how these stories, are just stories. The prince whom you're marrying is not the first to appear in your life, but a few will have to appear until you can say " YES, I DO" and not think that your prince will always help.

You'll see how slowly everything changes. The best time of all is childhood, which is the only time one can enjoy, you have fights, but it's a game, you get punished without a toy but you have your bike or your horse, and it is the time when, if your parents can at all, they will help you..

But when you go from that time, to adolescence, you see that everything changes. You have exams, you have your mood swings, you do not get

punished without toys, but without seeing your friends, or without holidays, or with school warnings and your parents and cannot help you so much, people sometimes take you for who you are not and a million other things you do not like.

Then comes the time from 18.

Then you see people that age, and everything is already different, and you have to start looking after your own life, start working, you start your career, the days will become longer, these are the hardest days, you have to pay VAT, IBI and millions of other things, and you see that life is not a fairy tale, it is even a nightmare sometimes and you do not know why.

But you know that after the bad days good ones will come, that after the storm the sun comes out, and without some raindrops on a sunny day there will be no rainbow.

And my other thought is about our bodies in adolescence:

Today more children are concerned with their own image, so it should actually matter to us.

More girls watch TV and see others with very good bodies, or so we think at that moment. We think that from watching girls on TV we want to have a body like theirs and in that moment of desire we just know that we would be willing to do crazy things to have that body.

There are moments when you look in the mirror and do not like what you see and others that you see around and you see how some people are watching you. As you do not know what they think of you, you shut yourself in a world in which all that people think is bad. In thinking about this and looking in the mirror, all you see is bad, you do not like looking at yourself, you want to have the body of the supermodels who appear on television or want to have the best body in the world. But without realizing it, what you do not like about yourself, is just what you would want for others. You do not realize that supermodels look at them much more and the days go by, you are not happy with yourself and you do crazy things, like not eating, or wearing clothes that you do not like but other people do. Until one day you yourself realize that

few people like ribs that are very noticeable, and that you are very thin, not just the kids, because with that body all they want is to spend a few nights together and then and "DO NOT KNOW YOU".

I think that the ads, magazines, posters and almost everything around us, make us superficial and to not feel good about ourselves.

So I no longer give much importance to what people think, because my body is as it is and I cannot change by magic. It is true that sometimes people look at you and you feel strange, weird, but you have to think you're not the center of the world, that everyone will have their likes and go. The same thing with clothes because sometimes, for fear of what people will say, you do not want to wear one type of clothing or another. People mostly criticize out of pure envy and also to make themselves feel good.

And here are my thoughts.

A thousand people will like this and others not so much, but everyone has their opinion. Thank you all for reading.

Ainhoa Lozano Fernández (2nC)

El Carrer

A casa meva hi ha la tradició, des que vaig nèixer jo, cada dia una persona va a tirar les escombraries al carrer. Els dilluns va la meva germana, el dimarts el meu pare, el dimecres la meva mare, els dijous el meu germà, els divendres jo, i els dissabtes i diumenges qui acabi últim en sopar.

Fa uns dies, els divendres dia que em toca a mi baixar la brossa, estic notant coses estranyes en el carrer on haig d'anar a tirar les escombraries, escolto veus en el meu cap i em dicen que baixi fins el final d'aquell carrer, jo és clar,

com que tinc por, no hi vaig i pujo corrents a casa, però algun dia hauré d'anar a veure què passa.

L'altre dia la mare es va posar malalta, tenia febre i quan menys t'ho esperaves es posava a vomitar, així que em vaig oferir com a voluntari per anar a tirar la brossa.

Aquest cop no vaig escoltar veus... Per què?... Això em va fer venir molta curiositat, per què no les escoltava?... perquè no era el meu dia exclusiu?... o potser per provocar-me aquesta sensació de voler saber.... Encara que no sentís res, vaig anar a veure què passava. Un llum venia des del final del carrer, era una porta oberta!!! El que més em va estranyar és que estigués en una paret de totxos mal feta, allà semblava que no hi podia haver res de res, estava pensant si entrar o no, al final tot i la meva por, vaig entrar per curiositat.

Aquella porta conduïa a.....

Al mateix lloc!?!? Atravessava la porta i sortia al mateix carrer. Què estava passant?

Veia la porta de casa meva, la plaça... tot igual. Com podia ser? Vaig entrar per la porteria de casa, vaig pujar fins el meu pis, i quan vaig posar la clau per obrir la porta... La clau no entrava!! Per què?... Vaig picar a la porta perquè m'obrissin. Els meus pares em van obrir i els hi vaig dir... Hola mama!!!, no sé el què passa però les claus no entren a la porta i no sé perquè. Ella em va dir... qui ets? Noi t'has confos de pis.... No sabia qui era, la meva mare no em conexila!!!!, però jo veia la meva germana, el meu pare, el meu germà, i abans de que pogués dir alguna cosa, pensant probablement que li estava fent broma, em va tancar la porta als nassos. No sabia què fer, si posar-me a plorar o riure dels nervis. Al cap d'una estona de bogeria, durant la qual vaig pensar de tot, vaig dir, és clar!!! La porta, haig de buscar altre cop la porta, segur que funcionarà, vaig anar al carrer corrents, vaig córrer

molt ràpid, com si fos la fì del mòn, per mi ho era, si no podia tornar què seria de mi...

Menys mal encara estava uffff...

Vaig obrir la porta, la vaig travessar i vaig tornar de nou a aparèixer al mateix carrer, vaig tornar a fer el mateix camí fins a casa meva, fins el pis on vivia, vaig posar les claus a la porta, per poder entrar i... "Euerka"!! la porta es va obrir... els meus pares estaven encara sopanis i tot va tornar a la normalitat.

Què havia estat allò? Que havia passat?... no ho vaig saber mai, però de debò que tampoc en tenia ganes de esbrinar-ho, no me la pensava jugar, no fos que la segona vegada no deixés tornar a casa.

Daniel de la Corte Pastor (1rB)

Fin

Una deslumbrante luz me hirió los ojos y me dejó aturdido, al mismo tiempo que una gran ovación acompañada de unos gritos ensordecedores procedentes de todos lados me perforaba los oídos. Me quedé inmóvil unos instantes, tratando de entender lo que pasaba a mi alrededor, pero todavía estaba medio cegado por la luz del sol.

Entonces vi a un hombre plantado en el medio del gran espacio circular que había ante mí. Me estaba mirando, como esperándome. Junto a él había algo que me llamó la atención; un cuerpo rojo (¿un animal?) que se movía con gestos bruscos como si intentara provocarme, aunque en un principio no le hice caso.

El alboroto que me rodeaba iba subiendo de tono, y empecé a mosquearme. ¿Por qué estaba yo allí? Me di cuenta que el ruido era causado por un gentío, que aplaudía, silbaba y aullaba. Aunque soy incapaz de leer las expresiones

humanas, me pareció que disfrutaban estando allí, como si fuera un espectáculo. El extraño animal rojo seguía moviéndose, y me estaba poniendo nervioso. Intenté embestirlo, pero en el momento en el que mis cuernos iban a clavársele hizo un movimiento muy extraño, y en un abrir y cerrar de ojos ya no estaba dónde se hallaba un momento antes, sino a mi lado. Yo, sin entender lo que había pasado, lo volví a atacar, pero de nuevo, en el momento del impacto, apareció a mi lado. Lo ataqué, lo embestí y lo acosé, pero no pude hacerle ni un rasguño. Además el tipejo que había visto antes estaba siempre a su lado, como si formaran un solo ser. Yo estaba realmente irritado. ¿Por qué no podía hacerle nada al animal?

Durante uno de mis ataques, de repente sentí un dolor agudo en mi espalda, como si me hubiesen apuñalado. Un instante después me di cuenta de que había sido el los pantalones prietos quien me lo había hecho. Tenía algo en la mano. Me enfadé con él, y lo ataqué, pero él se colocó detrás del animal rojo, y al atacarle me esquivó de la misma forma, y me clavó otra cosa en la espalda, esta vez más profundamente. ¡Dios, qué dolor! Me alejé unos pasos y me di cuenta de que estaba sangrando, ya que dejé un camino de sangre en el suelo. Me asusté, y quise irme de allí, pero el espacio circular estaba delimitado por unas vallas que no me permitían huir. Por ningún lado. Busqué con la mirada algún rostro compasivo, alguien, como el muchacho del cortijo de mi juventud, que me llevara de allí, al estanque de frescas aguas, a los verdes prados, en compañía de las vaquillas y de los otros novillos.

Fue en este momento en el que me entró el pánico. Estaba mareado. Estaba herido.

Estaba acobardado. Y me había dado cuenta: ¡Él lo consideraba un juego! El público aplaudía. Nadie salió en mi ayuda. Estaba solo.

Intenté atacar otra vez, pero fue en balde. Envestí y envestí hasta el agotamiento, pero fue en vano; ese tipo salía ilesa de todos mis ataques. Y además aquel ser despreciable aprovechaba mis instantes de distracción para herirmee en la espalda. Yo, cegado por el miedo y la ira, ignoraba el dolor, pero llegó un punto en el que había perdido tanta sangre que apenas me aguantaba sobre mis patas, y me desplomé.

Con las últimas fuerzas que me quedaban, me levanté. El hombre se me acercó de nuevo, pero yo ya no tenía suficiente fuerza de voluntad como para

poder esquivar su arma, y ni siquiera intenté huir para evitar que me apuñalara. Agonizando por el dolor y el miedo, miré por última vez a la multitud de humanos que me rodeaba, ya sin esperanza de que ninguno de ellos hiciera el más mínimo esfuerzo para ayudarme.

Y morí. Lo último que oí fue una gran ovación con gritos de alegría.

Emma Serrate Hernández (2nA)

No Escape

I woke up, not knowing where I was. I opened my eyes, but I couldn't make out anything. There was a terrible pain, but I couldn't make out where it came from. Trying to remember something only led to more pain. I kept in this state for a long time, before finally getting up. My vision started to focus, unveiling that I was on an island. At the same time, the pain in my head started to ease. But strangely enough, I could only remember three things: a diary, a golden watch and a silverboat. I randomly guessed how to make these concepts tally, but realized it was useless. Because I was near some wooden planks, I supposed I had been sailing on a boat and was now stranded on this island. But because it wasn't silver, I wasn't sure."Well" I said to myself. "I'd better get food or something". The island was rather nice, but it would have been better if I hadn't been left to die. I proceeded into the palm forest, but not before ripping out a sharp chunk of wood."Better to have something to defend yourself than having nothing. Could be worse".

I started searching for any kind of food and having searched for some minutes; it looked like after the shipwreck destiny had mercy on me, for I had found a bagful of fruits. But that wasn't all."Wow...I'd say I'm lucky, but I'm stranded on an island". I had found a treehouse which apart of being in almost perfect condition, was next to a river and some fruit trees."Good thing

I found it, because it's getting dark". The night fell in a matter of minutes after having said that, but I had already climbed the body of the tree and had entered its head. The room was empty, except for a table and a stool carved in a darker wood than the one used for the house. I sat on the stool and started eating some of the fruit. Having filled my stomach for a day, I realized there was a book of some sort. A diary. I also found some candles and a match stick, so, having lit the candles, I opened the diary. I didn't really read it, going over the pages to see if there was something useful. Until I found page thirtyeight. There was a strange drawing. A map, probably of the island. I started reading it:

"Dear diary,

I think I have finally scouted the entire island enough to make a map. But that isn't the only thing. I have found it. After an exhausting journey through the valley, my search ended successfully and I will now be able to escape from this cursed island. If someone ends up on this island like me, go to the valley shown on this map. But don't take too long, for this island's curse will play with your mind. Whatever you do, DO NOT STAY ON THIS ISLAND AT NIGHT!!!" I don't know if I started running from the excitement of an escape or from the terror of a curse, but I ran to the valley, guided by the diary. I finally got to what I imagined was it. There was an ancient brickstone doorway that dug into one of the mountains, with something on top. A golden watch. I entered it oblivious to the watch, but I started feeling weak and withered. I tried not to think about the curse that was mentioned in the diary. The pathway kept on and on, like it would never end. But it did. It went into a room with a marble pedestal and what seemed to be an underground lake with something floating. A silver boat. I ran to the pedestal trying not to look at the boat, and found some words carved into the marble. It read: "You that have been cursed with the eternal stay on this island may try to sail on the silver boat every time you want, but you will keep forgetting more of your memories each time. You have been warned" The only thing I desired was to escape from the island, so I ran to the boat and used my remaining strength

to make the boat move. I succeeded to escape from the cave and get to the sea, but a shining light stunned me, I fell unconscious...

I woke up, not knowing where I was. I opened my eyes, but I couldn't make out anything. There was a terrible pain, but I couldn't make out where it came from. Trying to remember something only led to more pain. I kept in this state for a long time, before finally getting up. My vision started to focus, unveiling that I was on an island. At the same time, the pain in my head started to ease. But strangely enough, I could only remember two things: a diary and a silver boat.

Eric Junkin Royo (1rD)

La Dame Qui N'avait Rien à Dire

Une femme d'une cinquantaine d'années était assise sur un petit fauteuil de la salle d'attente. Elle n'avait pas l'air stressée. Elle lisait une revue de l'année dernière, le visage caché derrière. Il était deux heures moins dix, mais cela ne semblait pas la déranger. Le médecin sortit, finalement, et l'appela. La dame se leva et sourit, l'air de rien. L'homme recula, avec une grimace assez grotesque dessinée sur son visage. Un couteau ensanglanté était enfoncé dans le cou de la femme, qui continuait à sourire inexplicablement.

-Appelez l'urgentiste ! -s'écria le médecin, complètement dépassé, en rentrant dans une autre salle.

La femme fut passé en bloc opératoire, et resta dormir à l'hôpital. Lorsqu'elle ouvra les yeux le lendemain matin, elle vit un visage ridé qui la regardait avec une légère impatience. C'était un homme brun, d'un âge similaire à celui de la femme. Il traîna son fauteuil pour se rapprocher.

-Bonjour, madame. Je suis inspecteur. Je sais que vous êtes sous le choc, mais il est absolument nécessaire que vous répondiez à quelques questions-dit-il, l'air sérieux.

La femme soupira, et, sans regarder l'homme des yeux, haussa les épaules.

-Bon. Est-ce que vous savez si quelqu'un a essayé de vous tuer ?-demanda l'inspecteur.

- Non, personne n'a essayé de me tuer.

-Avez-vous tenté de vous suicider ?

Elle réfléchit, et après quelques instants elle répondit négativement.

-Bon. Que s'est-il passé, alors ?-dit l'inspecteur, un peu impatiente.

-Rien.

-Écoutez, madame. Si après un quart d'heure vous restez sans dire un mot, je serais obligé de vous internier dans un centre psychiatrique.

La femme le regarda longuement, et avec un mépris épouvantable, elle dit :

-Faites-le, si vous n'avez rien d'autre à faire.

L'homme sortit de la poche de sa veste un paquet de cigarettes. Il en prit une et l'alluma. Il fuma, en regardant le plafond avec dédain.

-Je suis sincèrement désolée de vous dire que je ne dirai rien à quelqu'un comme vous-dit la dame.

-Ça c'est votre problème, car moi je ne risque pas d'aller chez le psychiatre.

-Vous me rappelez mon mari, avec vos menaces pathétiques.

Les yeux noirs de l'inspecteur s'allumèrent soudain. Il ignorait qu'elle avait un mari. Lorsqu'il lui dit de parler de son mari, le front de la femme se couvrit de rides de contrariété.

-Qu'est-ce que vous voulez que je vous dise ?-demanda-t-elle, en simulant une indifférence peu croyable.

-Je ne sais pas. Ce qu'il fait comme travail, par exemple.

-Actuellement, rien.

L'inspecteur sembla déçu et demanda si elle avait quelque chose d'autre à dire au sujet de son mari.

-Non, je ne pense pas. Il fut condamné à trois ans de prison, et il fut remis en liberté il y a quelques semaines. Évidemment, il commença à frapper à ma porte dès son premier jour de liberté-elle toussa sans faire à peine de bruit, puis elle continua-. Alors, je lui claqua la porte dès que je le vis, bien sûr.

L'inspecteur commençait à s'intéresser à son histoire, et écoutait sans dire un mot. Lorsqu'il vit que la dame ne disait rien, il posa une question indiscrete :

-Qu'est-ce qui se passa entre vous deux, alors ?
La femme fut gênée, et elle ne le dissimula pas.

-Écoutez... Je suis désolée, mais vous devriez vous mêler de vos propres affaires, monsieur l'inspecteur.

-Je vois. J'espère que vous vous rendez compte de ce que suppose ce refus de parler.

La dame, qui était allongée sur le lit de l'hôpital, ferma son œil gauche, en montrant un énorme bleu qui semblait récent et qui couvrait toute la paupière. « Ça, par exemple », dit-elle. L'homme recula, avec une expression d'horreur qu'il ne pouvait pas cacher.

-C'est votre mari qui vous a fait cela ?

Elle ne répondit pas, et l'homme commença à lui parler des lois qui condamnaient ce genre de délits, indigné. « C'est tout à fait dénonciable », dit-il, en essayant de la réconforter.

-Madame, il est indispensable que vous me donnez toute l'information nécessaire pour arrêter cet homme.

Elle le regarda longuement, puis elle répondit après dix ou vingt secondes de silence :

-C'est juste un peu trop tard, je pense.

-Pourquoi ?

-Parce qu'il est parti ailleurs.

-Où ?- demanda-t-il brusquement.

-Loin d'ici- répondit-elle-. Mais, je vous ai dit que je ne voulais pas vous parler, monsieur.

-Comment ça, loin ?-l'inspecteur ignora totalement les paroles de la femme, qui s'énerva un peu-. Qu'est-ce qu'il est devenu ?

-Je ne sais pas. Je ne sais pas ce que font les gens quand ils meurent.

Il est mort hier, d'ailleurs. Il était venu frapper à ma porte comme d'habitude, complètement saoûl, avec un couteau dans la main- dit-elle, L'inspecteur sursauta, et commença à poser des tas de questions. Elle décida de l'interrompre avec une réponse sèche et coupante qui y répondait toutes à la fois.

-sans le regarder-. Je vous répète que je ne veux pas vous parler, monsieur.

-Finissez, je vous en prie.

-Bon, il n'y a pas grand-chose à dire. Il m'a attaqué, et je l'ai envoyé en enfer. Maintenant, j'aimerais que vous partiez, car je n'ai rien à dire à quelqu'un comme vous.

Paula Minssart Fernández (2nA)

Tú

Porque hasta la dureza de mi corazón dice ser tuya
y nuestros recuerdos danzan descalzos sobre un mar gris.

Porque mi temor sólo crece estando a solas
y la esencia de mi vida nace con el ritmo de tu canción.

Porque extraños seres te siguen buscando,
para que la locura duerma tranquila.

Porque mis ojos te miran inquietos
y mi corazón vive ardiente.

Y te busco, estando en soledad,
y te aclamo, sólo para la más mísera oportunidad
Pero te encuentro, y otra vez, me completas.

Mercè Domènech Ballester (3rC)

In Love

Two jewels, are two flowers

I feel the breeze

around your hands

to mix the colors

green yellow

in the air

to kiss

to be

In love

Arnaud Pablo Cabanillas (3rC)

Preposiciones Existenciales

Pan con chocolate

chocolate con leche

leche con miel

miel con requesón.

Con cosas buenas.

Refugiados con hambre

hambre con frío
frío con desesperación
desesperación con impotencia.
Con cosas malas.

Guerras sin noción
guerras sin razón
guerras sin comprensión
guerras sin perdón.
Sin cosas buenas.

Manos sin atar
pies sin encadenar
cerebros sin lavar
corazones sin maldad.
Sin cosas malas.

Laia Ortiz Artiga (3rA)

Coal

I've lived in hell
I've ruined heaven
I've killed the spring

I've fallen in love with winter.

Luck isn't lovely with me

Misfortune almost killed me

Shame follows me

Destruction likes me.

Mercè Domènech Ballester (3rC)

Désordre

Je sens comme le chaos envahit mon fantôme,
mon âme.

Mon corps se détraque
rien ne peut l'arrêter.

Mes pieds dansent
au rythme d'une mélodie silencieuse.

Mon esprit déliré
je ne peux pas cesser de penser.
À un autre endroit du monde,
les ondes heurtent contre les roches.

Un dernier soupir
et tout sera fini.

Mercè Domènech Ballester (3rC)

Un Brindis

Miro enrere i m'espanto
Em fixo el temps que ha passat
En pocs anys massa coses
I tot el que ens han ensenyat

I ara jo vull proposar
Un brindis, per als que vénen
I un altre per als que vindran
Pel passat i el futur
I pel present que està latent

Per aquells que han arriscat
Sense por de perdre
I apostant per guanyar
Aquells que a cegues
Es van enfrontar
A qualsevol que s'acostés
A qualsevol que els fes mal

Un brindis pels qui han provat l'amor
Pels qui han estimat i s'han enamorat,
Pels qui s'han enfrontat sense temor
I sense saber-ho han entrat en el joc

Un brindis pels qui un dia van perdre la por
Que van trencar barreres i obstacles
Que es van superar, i sense saber-ho
A molts van inspirar

Un brindis pels qui van somiar desperts,

Que per aconseguir-ho van anar a lluitar
Vencent la por, aferrant-se als amulets
I per un somni el món van capgirar

Un brindis pels optimistes
Pels que sempre veuen el got mig ple
Aquests que ens fan somriure
Perquè ens fan creure que tot anirà bé

Un brindis pels sincers
Els honestos i els que diuen la veritat
Perquè no hi ha cosa més trista
Que la mentida i la falsedat

I un últim brindis, aquest el més important
Pels que vinguin i pels que vindran
Així dons alcem i les copes i brindem
I pensem en tot allò que estimem

Laia Sala Rodó (4tA)

Pertenencias

Todo lo que tengo para darte,
son partes de mi y de mi piel,
cada poro que le has sembrado,
son partes de mi y de mi ser.

Tal vez la vida me sonría cuando baile,
tal vez la risa no se vuelva con su miel,
que cada paso sea siempre hacia adelante,
y cada beso algo que recordaré.

Todo lo que tengo para cantarte,
es mi voz escrita en un papel,
cada letra algo que regalarte,
cada rima habla de mi ser.

Una guitarra y mil canciones que tocarte,
noches en vela y mañanas de café,
tardes enteras para encontrarte,
dame la mano y echaremos a correr.

Todo lo que tengo para amarte,
son manchas de vino en un mantel,
hoy te doy mis dedos para tocarte,
hoy te doy mis ojos para ver.

Arnaud Pablo Cabanillas (3rC)

A Walk

Drops of a star

Crying out loud

Speaking my mind

Drawing in the sky

Just a little shining star

Lighting my walk

Singing my steps

Reading my feelings

My bones are broken

My eyes are staring

A star that never comes

A cloud that never falls

My self is smashing

In a lake of tears

But I will remain

Waiting for that star

To come and take me to the universe.

Laia Viale Herrando (4tA)

Équinoxe

Équilibre parfait de lumière

Jour et nuit
vivent chacun leur demi-journée

Le soleil
géographe précis et ponctuel
point exacte de l'Est au lever
point exacte de l'Ouest au coucher

Cloche du printemps
qui fait réveiller les bourgeons
qui épanouisse les fleurs
qui envole les papillons
qui fait le chef d'orchestre des oiseaux

Comme notre vie,
moitié au noir
moitié au clair,
équinoxe qui fait germer
le printemps dans notre coeur.

Laia Ortiz Artiga (3rA)

Codice Magico

Sono sette
appese ordinate
sole o collegate
vestite di bianco
tonde e tranquille
o di nero
più esili e agili.

Cosa magica
leggerle con gli occhi
e trasformarle
con la voce o gli strumenti
in bella musica.

Laia Ortiz Artiga (3rA)

The man with telekinesis

One night, Adam Brooks couldn't sleep well. He was tired, he had a terrible headache and very bad nightmares. The next morning, he was very thirsty and he wanted the glass of water he had on the night stand. Suddenly, the glass flew towards Adam. He rubbed his eyes. I have to be dreaming, he thought. He got out of bed, and walked to the kitchen, where his wife was having breakfast.

-Can you pass me the butter, please?

The butter flew to his wife who was nonplussed.

-What's just happened? - She asked.

-I don't really know- He answered- I had a terrible night, and when I woke up, I could do this. I think it's called telekinesis.

-That's fantastic! We can became rich! You should go to a circus, I'm sure they'll employ you.

When Adam proposed the show, the director said:

-Do you think telekinesis is an amazing performance compared to an elephant jumping through a hoop, a man putting his head into a lion's mouth or a man who can disappear and pull a rabbit out of nowhere?

When April Stone, Adam's wife, learned the answer of the director, she suggested he should go to the port and find some job moving heavy boxes.

But the foreman was angry because he thought Adam wanted the workers fired.

April suggested he worked as a housekeeper. Firstly, the boss was happy to hire Adam. But the second week, the clients complained about the dust he raised making things fly, and he was sacked.

Adam went to Buckingham Palace and he was taken on as a servant, but he was laid off because Prince Henry was afraid of him.

He returned to home sad, because nobody wanted his superpower.

-I thought it was useful -he said to his wife- I thought everybody would want to employ me. I feel like a loser superman.

-Don't worry, sweetheart. If nobody wants your telekinesis, you won't work, and you will enjoy your well-deserved retirement. You're seventy years old, you should go to the park and give some bread to the pigeons, play chess, cook, watch mystery TV series or fold socks. And you can help me to take thing which are difficult to access like pans or boxes- she answered.

Adam spent the rest of his days having a normal life as an ordinary elderly man, in spite of his incredible power.

Mercè Domènech Ballester (3rC)

La Vergonya d'Europa

Encara no sé molt bé com va començar tot. El que sí sé és que que vam haver de fugir travessant deserts, mar, rius i molt més i tot això en condicions molt precàries gràcies a l'esperança que teníem de poder arribar a Europa. Crèiem que ens salvaríem però no només ens vam trobar amb barreres, tanques amb filats espinosos sinó que el pitjor obstacle de tots van ser els governs dels diferents països, tots formats per homes ben vestits que es creuen superiors que nosaltres. Jo sóc l'Hamid i aquesta és la meva història:

Teníem una vida tranquil·la a la ciutat d'Homs. Gaudíem de tots els privilegis dels que podíem tenir en la societat siriana d'aquesta època però la cosa no anava bé. Va esclatar una revolta popular i la manera que va trobar el president de sufocar-la va ser enviar l'exèrcit i bombardejar la ciutat. La guerra havia començat. Em vaig quedar per combatre l'exèrcit sirià amb uns familiars i amics. Vam passar maldecaps, tirant endavant amb molt d'esforç i, malgrat la passió aferrissada amb la que ens defensàvem vaig acabar convencent a qui em rodejava de que el millor que podíem fer era fugir, fugir d'Homs i de Síria i intentar entrar a Europa. Així doncs ens posàrem en marxa rumbo a Turquia on agafaríem una barca per creuar el Mediterrani fins a Lesbos, Grècia. Malgrat els bombardejos i les lluites arreu del país vam aconseguir sortir de Síria sense cap baixa però, amb el que no contàvem era amb trobar-nos amb l'Estat Islàmic, la nova organització terrorista que estava en plena expansió conquerint territoris sense parar i portant a terme una política molt estricta i criminal. Tanmateix, ho vam aconseguir i vam arribar a Turquia. Un cop allà es va repetir la mateixa història de sempre; creuar el país a peu per arribar a un altre lloc que ens portaria a un futur incert. Al cap d'un bon temps vam arribar a la costa turca amb el Mar Mediterrani. En aquest moment es podria pensar que vam aconseguir una barca fàcilment i que vam creuar el mar sense problemes però no, per aconseguir un passatge en una embarcació ens vam haver de sotmetre a les màfies, que traficaven amb persones i que demanaven uns preus desorbitats per aquests passatges que podien indicar que el viatge era segur. Pobres innocents aquells que ho

pensaren. La magnífica barca amb la que es realitzaven aquests viatges era una llanxa de goma pensada per unes deu persones com a molt i on hi acabaven anant més de cinquanta passatgers per viatge. Per si fos poc, una grandíssima quantitat d'embarcacions naufragaven en l'intent i tots o quasi tots els seus viatgers morien. Aquest era el risc que assumiríem quan entréssim a la barca. Abans d'això, havíem d'aconseguir els diners per pagar el passatge i no va ser gens fàcil, ens va costar gairebé un any aconseguir suficients diners per aconseguir pagar tots els passatges dels integrants del nostre grup. Finalment, ens vam embarcar en la part definitiva del nostre viatge. Aquesta és una altra mentida. Creuar el Mediterrani no era la part definitiva del nostre viatge i, per desgràcia, ens n'assabentaríem massa tard.

Un cop vam ser dins la barca vam confirmar el que ja sospitavem, fer aquell viatge no era una bona idea. Ens vam intentar fer enrere però no ens van deixar i amb prou feines sense adonar-nos-en, la barca ja navegava cap a l'illa de Lesbos. No us podeu ni imaginar les condicions amb les que es viatjava, segurament érem més de setanta en aquella barca i, evidentment, era totalment impossible moure's o rectificar la posició corporal ja que si ho feies algun desafortunat queia a l'aigua. Dins de totes les possibilitats existents el viatge va anar prou bé durant tota l'estona ja que al final va succeir la desgràcia. Després de moltíssimes hores de navegació precària la silueta de l'illa de Lesbos es feia gran davant nostre i, sobtadament, es va fer un forat al terra de la barca. L'aigua començà a entrar i la por s'apoderà de totes les persones a bord ja que es començava a notar l'enfonsament de la barca. Vam tenir la gran sort de que l'embarcació va aguantar uns metres més i els guardacostes d'una ONG van poder localitzar-nos i acudir al nostre rescat. Tanmateix, l'ajuda va trigar massa a arribar i molta gent que no sabia nedar va morir ofegada. Entre els difunts d'aquell dia s'hi trobaven el meu millor amic i la meva germana, que van passar a formar part dels milers de morts al Mediterrani durant aquests últims anys. Aquesta tragèdia ens va fer molt mal però no va poder frenar les nostres esperances d'arribar a Alemanya, el país els rumors del qual deien que era el més ric i que oferia més possibilitats per als immigrants de tot Europa. Però havíem arribat a Grècia, tot havia de ser més fàcil a partir d'ara, o no? Doncs la resposta és

no. Davant l'arribada massiva de refugiats a Europa molts governs es van acovardir i van decidir tancar les seves fronteres. La meva pregunta és: per què es van acovardir? Que es pensen que som mala gent o què? Potser és per la nostra ètnia, fet que demostrarria que el racisme encara és vigent en aquests temps. A més, la magnífica gestió de (que es noti la ironia) no ha fet més que empitjorar les coses.

En fi, tornant a la narració, el que vam fer és (a part de donar mil gràcies a aquesta ONG que havia salvat a tantes vides com va poder) començar a caminar cap al nord en direcció Alemanya (encara no sabíem que les fronteres estaven tancades). Van passar un parell de setmanes i, finalment vam arribar a la frontera de Grècia amb Macedònia i creieu-me si us dic que no us podeu imaginar el que vam sentir quan vam veure la quantitat de gent esperant per creuar la frontera i unes tanques de filferro altes i infranquejables. Per si fos poc, no només estan tancades les fronteres de Macedònia sinó que tots els altres països de la zona havien fet el mateix i aquesta ruta migratòria estava col·lapsada. El meu grup i jo no vam tenir la sort d'altres sirians ja que, els que tenien passaport, els deixaven passar. El problema és que tots els nostres passaports van quedar inservibles en el naufragi.

Avui en dia han passat dos mesos des que vam arribar a Grècia i encara no ens hem mogut del camp de refugiats que s'ha habilitat a la frontera. L'altre dia vaig preguntar a un grec quines noves hi havia per Europa i la resposta que em va donar em va trasbalsar els ànims. El que havia passat a Europa és que les forces extremistes que estaven en contra dels refugiats havien augmentat molt la seva influència i que en una cimera per tractar el tema dels refugiats s'havia decidit que una gran part dels refugiats seria enviada de nou a Turquia. En aquests moments vaig sentir que si tingués a un dels dirigents de davant meu no en sortiria ben parat (creieu-me si us dic que sóc totalment pacífic però el que ens estan fent als refugiats no té nom). Jo no entenc què es pensen que som. Jo us ho diré, som humans, en teoria amb els mateixos drets que tots els altres habitants del planeta i que per culpa d'una guerra hem hagut de fugir del nostre país. Ens estem podrint a les fronteres. No podem avançar ni tampoc recular ja que ja sabem què hi ha

darrere. Estem passant moments molt difícils, hi ha fam, males condicions higièniques, estem vivint en condicions molt precàries i, mentrestant, Europa s'ho mira. Donem doncs un aplaudiment a una de les regions més rics i en teoria obertes i solidaries del món que el que està fent és no respondre a les necessitats de molta gent desesperada.

Lluc Torrella Llauger (4tB)

I Love You

I love you. I don't know exactly why, but I do.

It's so hard to hide my feelings towards you that I can't do it anymore.

I need to tell you that I would stay watching you for hours. That I dream about you almost every day and every time I think of you, I smile. I see you as the most wonderful person in this world.

I know you probably don't care, and this is an unrequited love.

You and I, we are so different, and also so alike at the same time.

When I see you, I get very nervous and I need to hug you and kiss you, but I have to hide myself because no one can know what I feel for you.

I wanna take your hand and run away together and never come back.

I need to do all the things that a couple does like cooking together, watching movies and in our case dancing until dawn and not ever separate myself from you.

But I can't do anything about it.

Knowing we'll never be together makes me very sad.

To know that the walls where I spend my days, is where you've studied too
makes me feel special.

No longer seeing you twice a week makes me mad.

I wait all week just to see you during three minutes.

I often cry for you.

And people do not understand what I feel for you.

I think about you more and more every day and it exhausts me.

When I see you I feel like everything's wrong but at the same time it's
amazing.

Everything about yourself makes me crazy.

And tomorrow it's going to be a new day when you'll still be in my mind.

I want you, just for myself.

You should know all these things, but you don't.

I need you to know that I'm madly
in love with you.

I need to tell you that I need you in my life.

Nora Colomer Jourdan (4tC)

Misteri al laboratori

Quan la senyoreta Koffman va obrir la porta del laboratori, se li va glaçar la sang. El cos d'en Jem Lander restava sota una taula, adormit. Estava molt pàlid. La professora de física i química va sentir com es tancava la porta de cop, i no la va poder tornar a obrir.

-Puc escapar per la finestra i demanar ajuda- va pensar, però ignorava que la neu bloquejava qualsevol sortida d'aquella habitació.

Es va acostar a poc a poc al cos del jove estès a terra. Va col·locar dos dits sobre el coll. Respirava. Va veure un sobre entre la camisa i la corbata del noi. El va obrir:

Benvolguda senyoreta Koffman:

Segurament es deu preguntar què està passant exactament. Deixi'm explicar-li. En Jem ha estat introduït en un estat de son permanent. Podrà obrir la porta quan trobi un cristall de sulfat de coure punxegut. Té tots els materials necessaris i el temps, no pateixi pel Jem, no morirà fins d'aquí a un mes, quan acabin les vacances de nadal. Feliç any nou!

Ella es va dirigir cap a la taula mentre maleïa tots els déus haguts i per haver. Va regirar tots els calaixos, la nevera, els armaris, les taquilles, tot. Res. No va trobar res, excepte un altre sobre, on se li indicava que allò que buscava estava a l'únic lloc on no havia mirat. Va rumiar una bona estona, fins que es va mirar el rellotge de butxaca. Va notar com es tallava amb alguna cosa. Era allà. Va córrer cap a la porta, la va forçar i va aconseguir obrir. Quan ja corria cap a la porta per anar a avisar la policia i una l'ambulància, va pensar que no podia deixar al pobre noi allà. Va tornar al laboratori i ell ja no hi era, però hi havia un sobre idèntic als altres dos.

-Tranquil·la, no hem mogut el noi de l'internat. Però ha perdut la seva oportunitat de fugir. Haurà de fabricar vostè mateixa l'antídot. Hem injectat a en Jem una gran quantitat de somnífer. Rumiï i sabrà quin és, ja que es pot fer amb materials que hi ha aquí- deia la nota-.

La professora es va dirigir cap al calaix que contenia tots els elements ben ordenats. A l'obrir-lo va veure que faltava Nitrogen, Carboni, Hidrogen, Oxigen i hi havia una nota que deia:

Va per bon camí. Hem amagat el material que necessita per fer l'antídot i la metoxitriptamina. Trobi's i salvi en Jem. Bona sort!

La professora es va fregar els ulls i va mirar l'hora. Tenia son, portava 16 hores amb aquell assumpte que tant la cansava. Va saber que li havien injectat una bona dosi de serotonina, gràcies als elements que faltaven i la nota. Després va intentar recordar la fórmula però abans d'aconseguir-ho, es va adormir. Quan es va despertar, se li va ocórrer. Era N-acetil-5-metoxitriptamina. Aquells elements s'havien de conservar en fresc. Va anar cap a la cuina, va registrar el congelador i els va trobar. Perfecte, va pensar. Al tornar al laboratori, va trobar l'alumne igual que l'última vegada que l'havia vist, cosa que la va tranquil·litzar una miqueta, i es va posar a la tasca. Després d'ajustar les proporcions va fer la mescla. No es barrejava. Al fons d'un dels pots, hi havia una altra nota.

Aquesta vegada no ha estat prou astuta, senyoreta Koffman. Com podia donar per fet que les etiquetes estaven ben posades? Ha fet els càlculs bé, però les proporcions que creia que eren correctes estaven girades. Miri a un altre lloc, podria haver-hi més quantitat

Es va dirigir a l'altre congelador, però no hi va trobar res. Després de pensar una mica, va trobar la solució. Va anar al terrat, on la neu ho cobria tot. Allà hi havia més pots. Els va pesar, va fer els factors de conversió de mol corresponents, i va poder deduir quin element era quin. Va fer la mescla, i puf! Havia aconseguit fer-la correctament. Just quan havia acabat, va sentir el soroll de la porta i en Jem havia tornat a desaparèixer, i al seu lloc hi havia l'última carta.

Felicitats senyoreta Koffman, ha aconseguit fer l'antídot! Segurament es deu preguntar on ha anat a parar en Jem. No pateixi, només ha de sortir de l'internat per saber l'absoluta veritat d'aquest "experiment".

Quan va arribar al pati exterior, la porta ja estava desbloquejada. En travessar-la es va trobar un home d'uns trenta anys, que duia vestit amb corbata i un micròfon. Al seu costat, hi havia en Jem, somrient d'orella a orella. Estaven envoltats de càmeres. Quan la senyoreta Koffman encara estava perplexa per aquesta situació, es va sentir com alguna cosa petava i va començar a ploure serpentines.

-Aquí tenim la professora que ha aconseguit acabar el repte més ràpidament, amb 46 hores i 38 minuts!- va dir el presentador.

Abans de que caigués en rodó, li van allargar un cartró que imitava un xec on hi havia un xifra extravagant de diners. Quan es va despertar, estava al llit de casa seva. Al seu costat hi havia una safata amb una taronjada i unes torrades amb mató i mel. Al costat, el diari d'aquell dia. A la portada sortia ella, amb el xec i la boca oberta i un titular on s'anunciava un nou "reality show".

Mercè Domènech Ballester (3rC)

Castillos de Arena

Cuando era pequeño me encantaban los castillos. Yo era un niño muy solitario muy tímido y callado, y donde me lo pasaba mejor era jugando con la arena y hacer montones de castillos.

Iba en un parque cerca de mi casa donde había un inmenso arenero donde me podía estar horas y horas. Aun así mi felicidad era incompleta, a los siete años aún no tenía amigos, en la escuela casi no hablaba y envidiaba los niños de mi edad que tenían amigos. Quería reírme y jugar con ellos e incluso hacer esos castillos de arena con ellos, pero mi timidez me lo impedía y siempre terminaba solo en el recreo. Hasta que le conocí.

Conocí a Pablo un sábado por la tarde en un día muy primaveral, y soplaban un viento un poco fuerte. Como casi todas las tardes fui al parque con mi cubo y mi pala. Aquel día el parque estaba desierto, quizá porque hacia viento, quizá porque la gente no le apetecía bajar en el parque... no lo sé. Ese día no lograba hacer un castillo de ninguna manera, el viento soplaban y ningún castillo se quedaba quieto, fue un poco desesperante y estuve a punto de echarme a llorar. Fue entonces que apareció él.

Pablo era un niño de pelo castaño, miles de pecas y una sonrisa traviesa en la cara. Se acercó a mí y me enseñó su cubo y su pala; creo que quería dejar claro que no me haría ningún daño. Me sonrió y me enseñó que hacer para que mi castillo no se derrumbara con aquel viento. Nos hicimos amigos. Ambos compartíamos la pasión para los castillos y aquel día construimos uno fantástico. Ese, fue el primer día de muchos, fue mi primer amigo y desde aquel día aún tenía más ganas de bajar en el parque para poder jugar con él. Nunca supimos mucho el uno del otro, pero nos los pasábamos genial y esto nos bastaba. Él ponía la imaginación y yo lo creaba, era increíble, lo que nos proponíamos, lo hacíamos. Juntos éramos invencibles y nuestros castillos dignos de admirar.

Pero todas las historias se tuercen y la nuestra también. Fue una tarde de otoño cuando las hojas ya empezaban a caer, y que cuando llegué al parque,

él no estaba. En ese momento no le di importancia, y empecé yo solo el castillo. Estaba concentrado en él, cuando entonces aparecieron dos niños, me miraron con curiosidad y dijeron que les encantaba mi castillo y que si podían jugar conmigo. Me sorprendí, pero les dije que sí. Aun así Pablo aquel día no apareció, ni el siguiente, ni el otro, ni en toda la semana. Los niños que habían jugado el día anterior conmigo volvieron y se nos unieron tres más. Fue el principio de una gran amistad. En el cole también empecé a tener más amigos y poco a poco vencí mi timidez.

Jamás volví a ver a Pablo, y cuando pregunté por él, nadie lo conocía ni había oído hablar de él. El principio me extrañe mucho y me entristecí un poco. Nunca había sabido mucho de él. Pero el tiempo pasó y se convirtió en un recuerdo. Y quise recordar-lo como el ángel que fue, que me hizo abrirme a la gente y que gracias a él que empecé a tener amigos.

Nunca sabré que paso con Pablo, y nunca le podré dar las gracias por todo lo que hizo por mí.

Aunque... si lo pienso bien, quizá solo fuese un producto de mi imaginación.

Quizá no existiera.

Quizá.

Laia Sala Rodó (4t A)

What about my feelings

I can fall in love with the way some strange lips start to make a beautiful curve the moment I say they look beautiful today but then somebody will come and say to me, what do you want from them? And I want to be able to say "A simple smile". I can fall in love with the moment the first blue petal starts to fall off the smallest flower in my grandparents' garden because my

love is not only about life, but about death. I can fall in love when it starts to rain on the darkest streets (with just a streetlight and half lit) that nobody has ever visited in the city I have grown up in but the moment somebody sees me walking alone I will only feel burning looks, because they will look at me, because I will be alone and without an umbrella. I could also fall in love with feelings; the way feelings are felt and taste the flavor of happiness and later on of sadness, and afterwards a strange but comfortable happy sadness. In love with the most powerful friendship because love has so many ways and so many shapes that when you love the same way another one does, you can never regret falling in love again.

This is what they told me one day, and what I have dreamt of. Not about these feelings but about the feelings themselves, because I've always thought we are made of feelings and no more and I have also thought that love isn't for two, it's for your own self.

Even though I think it's for myself, I have never fallen in love, I have never seen a pretty smile the way I wanted to, I've never seen beauty in that dead blue petal or mystery in the darkness of those streets, or even mystery in myself because I've been too scared of how I am supposed to love. How can I really love? How can I rule over myself? So I guessed...

"As god can be a metaphor I am my own god, and I'm not going to be quiet! As god was invented to make us fear death, I will stay on my feet all night and day to never, ever lose a chance again!" After guessing, some days I feel I love too much and the idea appears that they have put into my head that I am not capable of feeling. Then, I hate loving and I step back and stop being my own god and become the slave of the other citizens. So I stop loving and I am one more because of their need of controlling their people.

And despite having cared, and even though I can appreciate things today, I'm still not in love and I hope it's not your fault, my dear society, but I hope even less that it's no fault of my own.

Without knowing who was to blame for it, one day, I saw what I wanted to see and I realized those feelings were like the ones they had told me I'd have one day, just the ones I thought I'd never have. I saw how my mum cared, how my dad cared and I remembered how the big black and white rabbit that is living with us used to jump for happiness when he was not big and when he was just black, and I cared. Then, later on at night (the night I had been waiting for) I understood the mystery of love, I saw the answer to every tiny question I had about it and I thought I never saw true beauty in such eyes.

Then, I started to love.

Emma Artigues Clark (4t B)

La cabra (teatre de l'absurd)

*Un mercat de poble, una plaça gran d'on surten carrers estrets.
S'entreveuen unes muntanyes al fons. És dissabte al matí.*

Primera escena: L'origen de la cabra

Venedor: Venc cabres, venc cabres!

Home: I per què hauria de voler una cabra, jo?

Venedor: Per fer un pastís.

Home: (Interromp) Un pastís de cabra? (*fa cara de fàstic*)

Venedor: No, ruc!

Home: Que vol que faci un pastís de ruc? Vostè sí que està com un cabra!

Venedor: No, volia dir que és ruc de pensar que vull que faci pastís de cabra... Necessita la cabra per tenir llet per fer un pastís.

Home: Ah, i ovelles?

Venedor: No. Si vol llet, li puc vendre una cabra.

Home: I si vull fer un pastís de formatge d'ovella?

Venedor: Doncs haurà d'anar a una altra parada a buscar una ovella.

Home: Ah, i potser a l'altra parada també tenen cabres...

Venedor: Però no en necessitarà, perquè la cabra ja me l'haurà comprat a mi.

Home: Està bé, posí'm una cabra.

Que em podria donar la recepta del pastís de la cabra?

Venedor: Jo no n'hi he donat mai de pastissos, a la cabra. Jo la porto a pasturar i ja s'atipa ella sola!

Home: Noooo, que si em pot donar la recepta del pastís de cabra...

Venedor: Que vol sacrificar la meva cabreta? Això sí que no li penso permetre! No veu que jo l'he criada des que va néixer al menjador de casa meva? I ara em diu que me la matarà, la meva estimada cabra? (es posa a plorar).

Home: No, no, no plori. Jo la cuidaré molt bé. És més, li deixaré que faci un pastís cada dia. Què li sembla?

Venedor: (*continua plorant exageradament*) Em volen explotar la cabra! Diuen que l'obligaran a fer mil pastissos cada dia!

Home: Ah no, si ella no ho vol, doncs no! Miri, la seva cabra –que ara és meva- farà el que voldrà. Que vol anar a pasturar, anirà a pasturar. Que vol anar al zoolòtic, anirà al zoolòtic. Que vol anar a fer-se la manicura, la manicura es farà. I això, què li sembla?

Venedor: (*somicant*) Home, si ella és feliç... Però és que no sé si li vull vendre la cabra, com puc saber si vostè és de fier?

Home: Es clar que sóc de fier! Miri, si ella i jo som ànimes bessones, que no ho veu? Estem predestinats!

Venedor: Està bé, està bé. Li vendré la cabra...

(L'home agafa la cabra per una corda que el venedor passa pel collar amb un esquellot, paga i se'n va)

Venedor: (*mentre juga amb les monedes*) El que s'ha de fer per vendre una cabra...

Segona escena: Quan l'home descobreix que la cabra està com una cabra

A una parada de fruita

Home: Bon dia! Que em podria posar un quilo de raïm?

Venedor 2: (*amb entusiasme*) Oi tant, que li posaré un quilo de raïm!

Home: Perfecte!

Venedor 2: És més, li'n posaré també dos de taronges, què li sembla?

Home: Sí, sí, per mi no es talli.

Venedor 2: Són 6 euros.

Home: 6 euros per un quilo de raïm? Ni parlar-ne, és una aberració!

Venedor 2: No, 6 euros per un quilo de raïm i dos de taronges.

Home: Oh, però jo no li he demanat pas els dos quilos de taronges!

Venedor 2: Però bé que me'ls ha acceptat.

Home: Ni parlar-ne! Pensava que convidava la casa.

Venedor 2: Per què li hauria de regalar dos quilos de taronges? Si fos de la família, encara, però regalar mercaderia a un desconegut? Qui s'ha cregut que és vostè?

Home: Doncs deixo els dos quilos de taronges. Només m'enduré el raïm.

La cabra comença a llepar les pomes, l'home no se n'adona.

Venedor 2: No, ho sento, el que s'ha emparaulat es paga i punt. Són 12 euros, senyor.

Senyor: (*indignat*) Com que 12 euros? D'on treu aquests 6 euros de més?

Venedor 2: Home, si controlés una mica més la cabra... No veu que m'ha llepat totes les pomes? Qui creus que em comprarà pomes ensalivades per una cabra?

Senyor: Està bé, aquí té els diners... (*Cap a la cabra*) Escolta tu, m'estàs sortint molt cara, eh?!

Tercera escena: La del barret de palla

L'home continua passejant pel mercat amb la cabra. Davant d'una parada de barrets, es troba una amiga del poble.

Senyor: Ep, Maria què fas per aquí?

Maria: Avui és dia de mercat, que no es nota? (*riu*) Qui és aquesta? (*senyala la cabra*).

Senyor: Et presento la meva cabra! L'acabo de comprar en una parada.

Maria: Segons com te la miris, és ben bufona!

Senyor: Jo crec que és la cabra més maca que he vist mai...

La cabra comença a rossegar un barret de palla

Maria: Ja ho saps, que en Josep i es casen?

Senyor: Sí, ja n'estic al corrent. I jo que creia que durarien molt poc... Si és que la vida pot donar mil voltes, un dia estàs a casa assegut al sofà, i el següent...

Venedor 3: (*interromp*) Ei, senyor! Vingui cap aquí!

Senyor: No, necessito cap barret, jo!

Venedor 3: Però me l'haurà de pagar igualment.

Senyor: I ara!

Venedor 3: On s'és vist que les cabres es mengen els barrets, i els amos no els paguen? Quina mala educació!

Senyor: Que la meva cabra què? (*es mira la cabra, que està devorant tranquil·lament un barret*) Ostres, no! M'estàs fent enfadar, cabra! (*Dóna els diners al venedor*) Aquí té, sento molt les molèsties...

Venedor 3: (*to desconfiat*) Ja...
(*ja no hi és*).

Quarta escena: La del lladre

L'home es para a comprar verdura. No se sent la conversa.

Senyora: (*critant*) La meva bossa! La meva bossa! Atrapeu el lladre!

Un home vestit de negre esquiva la gent. La cabra corre darrere seu – arrosegant la corda-, i li mossega el cul.

Lladre: Au! Au! El cul! Quin mal!

La senyora acaricia la cabra.

Senyora: Ets la millor cabra que he conegit!

Home: Crec que ja sé com et diré. Ets la súper-cabra!

Cinquena escena: La del sabó

L'home arriba al final del mercat, als afores del poble. Hi ha una parada de cosmètica pel cos. Al costat, un circ ambulant.

Home: (*a la venedora*) Necessito sabó perfumat, quin em recomana?

Venedora: El que a mi personalment m'agrada més és el de llimona, però el que compra més gent és el de lavanda.

Home: Que me'ls deixa olorar?

Venedora: Oi tant! (li acosta els dos sabons).

L'home avança el cap per olorar-los, no pot veure la cabra.

Venedora: Però, però... La seva cabra treu bombolles de la boca!

Home: Súper-cabra què fas?

Un home vestit de domador va corrents cap a ells.

Director del circ: (parla molt ràpid però vocalitzant i proclamant) Hola, bon dia! , i sóc el director del circ ambulant. Acabo de veure la seva cabra fent bombolles amb la boca, i el cas és que m'agradaria comprar-li!

Home: No li penso vendre la meva cabra. Ara ja me l'estimo! Fins i tot ja li he posat nom...

Director del circ: Home, però no veu que aquesta cabra ha nascut per a l'espectacle? És una artista! La seva llana deu tenir un 95 % de talent.

Home: No ho sé, no ens ho podríem combinar d'alguna manera?

Director del circ: Si vostè la troba...

Home: I si us la llogo els caps de setmana?

Director del circ: Home, podria ser una alternativa viable, ara que ho penso...

Home: Doncs fet, això sí, un cap de setmana al mes la tindré jo.

Es fan una encaixada de mans.

La cabra bela feliç.

La cortina es tanca.

Mercè Domènech Ballester (3r C)

Home

What keeps me up

What makes me keep going

Gets me warm when I'm about to get frozen

You, it's what makes me feel like home

It's about jumping in the middle of nowhere

It's about falling to the floor even if it's burning

It's about trusting, it's about lending a hand

It is confidence, please don't ruin it

It's about time to see who's really there

It's about things to see who really cares

And in the end, my friend, all I have is you

A place in my heart for those who don't leave

In the worst of times, and try to stand by

Because in the end, my friend, all I need is you

I can close my eyes and have no fear

'Cause I can see the light that you have here, in your heart

And this is

What keeps me up

What makes me keep going

Gets me warm when I'm about to get frozen

You, it's what makes me feel like home

You, it's what makes me feel... like home.

Mireia Rico Muñiz (2n 3)

Que les teves paraules no siguin només això: paraules

Vull saber de tu,
vull saber el que penses,
el que fas,
el que t'agrada,
els teus mals.

Ho vull saber i compartir amb tu.

Vull que m'expliquis
com dues
velles
amigues.

Jo vull saber de tu,
sense pressió ni compromís.
Et vull lliure al meu costat.
Vull que m'expliquis el que tu
vulguis fer-me saber.

Vull saber de tu,
vull riure amb tu quan siguis feliç,
envejar les teves llàgrimes
que ofeguen els teus mals,
estar al teu costat
només quan tu vulguis:
estar al teu costat
sempre.

Jo vull saber de tu,
vull saber els teus desitjos
per poder complir-los amb tu,
vull saber els teus desitjos
per poder deixar-te volar,
saltar,

brillar,

cremar,

volar...

ser tu.

I quan siguis tu

i perquè tu vols

tornar.

Vull saber de tu,

vull saber si és cert que dius

que vols estar a prop meu,

abraçar-me i dormir amb mi.

Vull saber si és cert que dius

que t'he obert els ulls

(si més no t'he ajudat a fer-ho).

Vull saber si és cert que dius

que t'he embolicat el cap

i t'he fet plorar.

Vull saber-ho per disculpar-me,

vull saber-ho

per deixar d'odiar-me.

Vull saber de tu,

vull saber el teu secret.

Què és el que tens

que em mata i consumeix,

que em fa sentir ser cendra

sense haver sigut foc

que no em deixa dormir.

I... quin mal!

Només somiant puc estar amb tu...

Jo vull saber de tu,

amb tu sobre paraules.

Els teus ulls felins
diuen molt,
diuen tot.
És per això
que m'esquives la mirada,
o ni tan sols vols obrir els ulls,
potser tens por de ser descoberta
potser a descobrir-te a tu.

Vull saber de tu,
si ets conscient del que fas,
temptadora com la mora
quan caminant tinc fam,
però impossible aconseguir
sense punxar-me la mà.

Vull saber de tu,
jo vull saber de tu.

Vull, però,
que tu vulguis saber de mi
i que em vulguis al teu costat
i que siguis feliç amb mi
-i sense mi-
i que les teves paraules
no
siguin
només
això:
paraules.

Carmen Burillo Galafré (1r 2)

Primor

Puede parecer un sueño confuso,
Pero hoy luces como un espíritu,
Reflejándote en el espejo del probador
Esperando que el mar se lleve tus recuerdos.

Si algún día fuera un alma a ocuparte
No la vuelvas negra, que las cenizas quedan.
Coge flores con los ojos y corónatelas,
Un pedazo de sino que te deja en vela.

Como la sombra de tu lienzo esperando a ser pintado
Hoy recojo los pinceles sin ánimos de atormentarte.
Puede parecer duro ser un sueño confuso,
Pero sé que estás mejor de lo que nunca habías estado.

Núria Casanovas Sala (1r 2)

Strong, brave and valorous boy

Strong, brave and valorous boy
don't care about those ones
that only want to destroy.

Bewail, complain and cry,
but believe that everything will improve
if you try.

Listen to opinions, accept advice
and your doubts you'll clarify.

Don't be scared, don't be afraid,
let your fears go away.

Keep on trying and don't give up.
I'm sure that someday
you'll find who you really are.

Peace and happiness won't be knocking at your door,
but after a constant battle
you'll get what you are fighting for.

Strong, brave and valorous boy
you'll be seized by a feeling of delight and joy.

Montserrat Martí Alcón (2n 2)

That night

That night the moon shone through a sea of clouds
That night the sky was crying
That night was the night that I gave myself up to you

"I deliver myself to you with the moon as a witness
I surrender to you under the rain
I entrust you with my naked body
I give myself up to you without any mask"

These were the words that I pronounced
Words you heard with your last breath

That night you made every spark of light die
And you turned my soul into ash

Tell me that I am dreaming
Put an end to my sadness and sorrow
Tell me that this is not true
Because I am not bulletproof

Make all the memories of that night become dew
Because that night was the night when you faded away

Carla Villares Muñiz (2n 2)

Quartets per l'estudiant

Es desvetlla amb les ninetes apagades
amb una gola gust a un recent licor trist.

La nit: plena de mirades amagades
i cançons populars de final imprevist.

Ja de peu, assaboreix el sagrat cafè
i plora pensant en tasques batxilleres.
La setmana que ve hi ha finals. Ai, per què?-
crida l'estudiant- i ho compara amb trinxeres!

I neix un nou dilluns d'olor a mal humor,
la son als ulls s'estén com el fred a l'hivern.
La primera classe és similar a un tumor;
i més detestable que un sermó patern.

Però, el jove, omplert de desig i optimisme,
desafia Gil de Biedma i les equacions.
En aquell instant no hi val el pessimisme,
sinó un cervell que hi passegan motivacions.

Finalment, els breus trenta minuts arriben
i es cruspeix aquell entrepà tan anhelós.
Brusi: on olors heterogènies despisten,
entre canutos i fum i embotit gustós.

La jornada acadèmica ja s'esgota;
i el camí de nou casa es fa etern i llarg.
El noi lamenta el suspès com un idiota
d'un examen amb un final un pèl amarg.

D'aquí unes hores toca entreno
i la desfoga dels problemes el criden.
Els cascós canten la cançó d'estiu moreno
que donarà pas a una d'en Bob Dylan.

Arriba a casa amb esperit appetitos,
i jeu al llit amb un cos més que derrotat,
sospira i pensa en un futur força dubtós,
i es dutxa amb llàgrimes d'un amor fracassat.

Heus aquí la monotonía del jovent,
que envoltat d'actituds sovint enganyoses,
sobreviu el setge d'una vida roent
que flameja unes mentides espantoses.

Alguns creuen que el joves estem maleïts
però s'equivoquen: som els infants del futur.
Ens amaguem sota crítiques i crits
i apareixem en el moment més immatur.

Potser no serem l'ésser amb més docència,
el que posseeix la ment de totes més brillant.
Això sí, mentre no germini la innocència,
escric uns quants quartets per l'estudiant.

Joan Cabré Moll (1r 3)

Sueños todavía no escritos

Gotas negras,
puntos definidos.
Creados por la mano humana,
creados para dar sentido.

Dar sentido a un pensamiento,
a una idea, a un movimiento;
una idea que busca volar,
una palabra que quiere soñar.

Regidas por cinco líneas,
cual prisionero en su celda;
organizadas hacen maravillas,
desordenadas también, qué más da.

Ametralladoras de sentimientos.
Embajadoras de la amistad.
Zapatos del artista.
Chistera de la felicidad.

Gotas negras,
definidos.
Notas musicales,
sueños todavía no escritos.

Claudia Sánchez Fernández (2n 4)

Run away

Don't you dream how it all should be?
Don't you want to escape from all this?
Don't you wish you could fly away?
Don't you wish you could start again?

My love, let me invite
You to the land
Where the sea is always calm,
Where the sun is always bright.

With a smile on her lips, she replies
The night has a thousand eyes
And the day has only one.
The wild sea is more alive than
A simple straight line

Let's run away to the land
Where the leaves are always green
Where flowers never die
Where golden fields are seen

With a smile on her lips, she replies
When autumn leaves fall all around
They make a blanket on the ground

When winter winds begin to blow
Snowflakes make their fine show

Let's run away to the land
Where all is peace
Where no evil lives,
And life is bliss.

Júlia Moore Trias (2n 5)

First think

First think,
then say.
It's easy,
just stay.

First write,
then read.
It's fast,
simply speed.

First walk,
then run.
It's awkward,
but overrun.

First they,
then you.
Can be easy,
count two.

It's easy.
It's fast.

It's awkward.

It's you.

This is life.

This is war.

A bit dangerous,
but no more.

You can stop it,

but try.

Would you do it?

If not, you will die.

Claudia Sánchez Fernández (2n 4)

Guerriglia casereccia

Io sognavo il giorno che un giorno arriverà.

Io sognavo il momento in cui tutto finirà.

Io sognavo la mattina il cui sole mi rivivrà.

Tu sognavi la tranquillità d'una vita già conosciuta.

Tu sognavi il divieto di tutto ciò spaventoso,
senza sapere che eri tu chi lo creava.

Tu sognavi delle cose che nessuna comprende ancora.

Noi sognavamo dal nostro 1917 particolare.

Noi sognavamo il rinascimento della società.

E correvamo e piangevamo e ci arrabbiavamo.

Noi sognavamo e gridavamo "mai più un mondo senza di noi".

Per un tempo sognammo insieme.

Per un tempo condividemmo affinché crescessimo.

Sebbene riuscimmo a farlo, fallimmo.

Io sogno ancora il giorno in cui tutto cambierà.

Io sogno e lavoro per la libertà.

Oggi non sogno più con te.

Neppure te.
Oggi faccio la lotta da sola.

Estel Oleart Mariné (2n 3)

Llums de nit

Connie. Així es com li deien els seus amics i la gent que el coneixia. Conrath era el nom que li havien posat els seus pares, el nom que havia heretat del seu avi. Era un noi molt alegre i espavilat, amb energia i vitalitat. Últimament, però, estava apagat i no tenia ganes de fer coses, havia perdut la motivació. El seu rendiment acadèmic havia baixat en picat i ja pràcticament no es relacionava amb els seus companys. No volia explicar-los les coses que veia per la nit, perquè sabia que no el creurien. Però ell estava segur del que havia vist les últimes tres nits.

En Connie sabia que l'endemà s'havia de llevar ben d' hora, cap a les 8 del matí. Així que va preparar la motxilla, la roba, es va raspallar les dents, es va posar el pijama i ja estava llest per anar a dormir. Tenia els ulls oberts i mirava el sostre, tot i que la llum de l'habitació feia estona que ja estava apagada. De sobte va veure un flaix i va sentir uns sorolls estranys. Va saltar del llit i es va dirigir directament a la finestra, d'on provenien aquelles llums i sons desconcertants. Li va estranyar no veure ningú al carrer i va decidir tornar cap el llit a tapar-se fins al capdamunt: no sabia si tenia por o estava emocionat per aquells fets. I va sonar el despertador.

El pare estava al menjador llegint el diari i es va amoïnar perquè no veia en Connie esmorzant la seva ració de cereals preferits. Va pujar al pis de dalt i va entrar a l'habitació per avisar-lo que feien tard a l'escola. Estava tombat al llit: s'havia adormit. En Jack el va despertar i en Connie amb prou feines es va poder posar la roba. Ambdós van baixar les escales cuita-corrents i van sortir per la porta.

- I és per això que algunes s'accentuen i d'altres n...

– Perdó!– Va interrompre en Connie a la seva professora de llengua. Arribava tard.

La professora, estranyada, li va preguntar:- Connie, com és que arribes tard?- En Connie, mig adormit, va respondre: – No m'ha sonat el despertador... i, sense voler...

– No et preocupis, però que no torni a passar.- Després d'allò va estar absent i distret durant tot el dia. Altres professors també li varen cridar l'atenció, no era normal en ell.

Aquella tarda, després de l'escola, en Connie va seure al sofà, davant del televisor mentre berenava. La seva mare, la Elizabeth, en veure com entrava per la porta va advertir la cara del cansament del seu fill i de seguida va parlar-ho amb en Jack, el seu marit. Van esperar fins l'hora de sopar, que era un bon moment per a discutir-ho.

– Què et passa, fill?- Va preguntar la mare.

– Últimament em costa dormir. Sento sorolls, veigllums estranyes... però no ho sé.

– Suposo que només són somnis, no hi facis un gra massa –l'Elizabeth replicà amb un to despreocupat.

– No hi pensis més, aquesta nit intenta dormir- li digué el pare.

Aquella nit tot semblava tranquil, així que en Connie es va ficar al llit pensant en el que havia vist la nit anterior. Es resistia a adormir-se, volia reviure aquells fets. I tornà a passar.

Aquesta vegada s'esforça encara més per arribar abans a l'ampit de la finestra per veure si pot esbrinar d'on surten aquells sorolls. Des de la finestra només es podien intuir algunes ombres i formes però volia veure-ho millor: va sortir al carrer. Havia baixat els esglaons d'un en un amb la cura més impecable que havia pogut tenir mai. Tot i que la fusta era vella i sovint grinyolava, en Connie va arribar al menjador, el va travessar i es va plantar a la porta principal. Va pensar, però, que era millor sortir per la porta del darrere, ja que era més segur vigilar el carrer des del jardí de casa. Va avançar per un dels laterals de la finca fins que va anar a parar darrere d'unes caixes velles que el seu pare havia apilat a prop de l'entrada.

Estupefacte, en Connie veu aquella llum, potent i poderosa. Ell no sap què ha passat.

Un altre cop, com el dia anterior, el pare no veu en Connie al menjador, així que aquesta vegada el crida perquè baixi directament. En Connie sent la veu del seu pare, però no hi és a l'habitació. No entén res. Segueix al jardí, tombat, esgotat, sense entendre perquè ja és de dia. Se les ha d'empescar per entrar a casa sense que ningú se n'adoni. En Jack torna a cridar-lo i en veure que no contesta, decideix pujar a despertar el seu fill. En Connie des de la finestra veu com el seu pare puja les escales així que aprofita per entrar corrents i ficar-se al lavabo. Ràpidament se li acut posar-se a la dutxa perquè així podria dir al seu pare que havia estat dutxant-se i que per això no responia.

El Jack s'espanta en no veure en Connie a l'habitació, el torna a cridar mentre baixa les escales esperit en direcció al menjador.

– Pare, sóc a la dutxa! Em podries portar una tovallola? – El pare l'esbronca alleujat

– Connie, t'estava cridant... – Agafa les coses del nen i l'avisa perquè s'afanyi: tornen a fer tard a l'escola.

Pel director ja no passa desapercebut l'actitud d'en Connie: arribant tard a classe i estant tot el dia dispers. Decideix trucar els pares i els explica el comportament del Connie expressant la seva preocupació. En Jack i la Liz saben que hauran de parlar amb ell seriosament en tornar de l'escola. L'energia i vitalitat pròpies d'aquell nen de 13 anys, s'han esvaït.

En arribar a casa, la mare al dirigir-se a ell per demanar-li explicacions es fixa que el rellotge té les busques endarrerides. És un quart de sis però el rellotge marca un quart de dotze del migdia. Segueix funcionant

– Què se't ha espatllat el rellotge?

– Però funciona a la perfecció. Hi ha un buit de sis hores. El nen lliga caps i són les mateixes hores que han passat des que va veure la llum fins que s'ha despertat al jardí aquest matí.

Puja corrents cap a l'habitació esquivant els pares, tanca la porta d'un cop i comença a buscar a internet: "llum estranya" "buit de sis hores" i en una web anomenada "fets paranormals" troba una explicació: ha estat abduït. La llum, els sorolls estranys, les sis hores de diferència que marquen el seu rellotge.

Però no ho pot explicar, els pares el prendran per boig. I ara què pot fer? Necessita reflexionar, agafa la bicicleta i recorre dos quilòmetres fins arribar a la platja. "He estat abduït". "He estat abduït", repeteix per a si mateix.

Mentre el mar cantava ell escoltava el so mut de les seves petjades que no tornaria a escoltar ja que el mar se les havia emportat, juntament amb els seus records. Perquè ja no en té, de records.

L'han abduït.

Carla Villares Muñiz (2n 2)

Rain brings out sadness

The sound of the rain resounded in my ears. I couldn't manage to fall asleep again, so I got up. As I rose, the cold seeped through my pale, naked feet up to all of my body. I glanced around my room, looking for something to put on. Suddenly my eyes fell on your black jacket. I couldn't avoid putting it on, letting it wash away the cold and pain from my body for a couple of seconds.

Your smell flooded into me, tricking my mind and making it believe for less than a minute that you were just behind of me, still sweetly sleeping on my bed.

A brief sensation of happiness filled me, and brought me to paradise again, far far away from all kind of troubles.

Unfortunately, I turned to my bed, decided to wake you up with kisses. But then I suddenly came back to reality, as if someone had just punched me in the face.

You weren't there anymore.

I felt as if I was about to fall apart. I felt a horrible emptiness in my stomach clinging to me, telling me that I would never be able to let it all go away.

I couldn't move; my body seemed to have become stone and I heard a furious voice inside my head uselessly shouting repetitively that I would never see

you again. It was too much to bear. It was as if I had been forced to hold a really big and heavy stone above my head.

I breathed. And my thoughts focused again on the sound of the rain. That calmed me down somehow; it gave me a strange peace, shutting up the voices. It vaguely reminded me of you, but I didn't panic this time.

I went to the kitchen and I made myself coffee, filling the house with its smell. I liked that smell; it created a kind of calm and comfortable atmosphere. It hadn't stopped raining yet, and I really didn't know why but I instinctively went outside through the door, to the garden.

I let my eyes rest on the red roses in the middle of the garden. Their colour contrasted with the other grey colours that surrounded them, and I realised that that day they looked especially wild and beautiful. No matter if rain, sun or snow tried to vanquish them they were unbeatable.

I wished I could be like them, but it turned out that I was just too weak for the things that destiny had chosen for me to live.

I raised my head to face the sky and I closed my eyes, letting the rain fall on me. I felt each drop bumping into my skin, and then melting which created little rivers across every inch of my face. It didn't bother me; quite the opposite, I liked it, so I stayed like this for a while, and soon I was completely wet.

I started shivering and felt the shivers reaching into me. Something salty slipped into my mouth. It was then that I realised that among the shallow rivers of rain, there were some others of tears, a little bit warmer, roving my cheeks.

The memory of the last day I saw you, came into my head little by little like a strange blur. At first I just had the picture of your blue eyes staring at me, shining across the rain like two sapphires. Your look filled me with safety and security, and made me feel as if I was a little girl whose fears all go away when she's with her daddy. I knew that by your side nothing could go wrong.

Then you smiled, and your smile made me realise how much I loved you, how much you meant to me. You were my day-to-day.

Suddenly it stopped raining, and a ray of sun burned over my eyelids. The memory inside my head was slowly fading, and now that the blur was out of my mind, I saw things clearly again. And I saw this deep emptiness again, with no light at the end.

Emma Moleveld Camps (1r 1)

Corbes

Ei... Mat.., com et trobes?

-Bé...

-Ei, no, en serio. Com et trobes?

-Ja t'ho he dit, estic bé... Només necessito pensar una estona i estar en silenci.

-Sí ja... Com vulguis. En tot cas no et forçaré a dir res, si no vols. Si et molesta no diré res en tot el viatge.

-Gràcies.

El cotxe corria per una carretera poc transitada, il·luminada només pels fars del vehicle. De tant en tant, les llums d'un cotxe els passaven a tota velocitat mentre l'atrotinat motor els sacsejava i sumia el Maties en un agradable estat de sopor.

Va ser el Jan, que conduïa, qui el va treure d'aquell estat per enèsima vegada.

- Que no hòstia! que no pot ser. No pot ser que estiguis "bé".

- Au... deixa-ho córrer, són coses que passen...

- A no! això si que no. Ningú diu que està "bé" i que "són coses que passen" el mateix dia que han enterrat el seu pare! Vols fer el favor de reaccionar!?

En Maties se'l va mirar apàtic sense pronunciar ni una paraula.

- No em miris així, és super sinistre!

El cotxe va tornar a quedar en silenci.

Al cap d'una estona el Jan va tornar a parlar.

-Fa molt que no veiem cap cap cotxe... no et sembla?

-De veritat vols parlar sobre cotxes?

-No, però com tampoc vols parlar del que realment interessa...

-...

Escolta, demà hem quedat uns quants amics per sortir i... ja saps, "y lo que surja". Creus que t'animaria si...

-No.

-D'acord...Mira. Sé que t'he dit que no te'n parlaria, però...

-Jan...

-No! "Mat" escolta,

-Jan.

-Sé que pot ser dur però no pots agafar i...

-Jan!

-Què!?

-Frena!

El cotxe va fer sonar amb força el xerric dels pneumàtics i va relliscar uns escassos mil·límetres sobre l'asfalt abans d'aturar-se per complet, a tocar de la bata immaculada de la noia que els observava sota el plugim constant. Il·luminada pels fars ataronjats, semblava desprendre una aura de pures i, les minúscules gotes d'aigua, li decoraven el cabell atzabeja.

Cap dels dos es va atrevir a sortir del cotxe mentre contenien la respiració i mantenien immòbil

cada múscul del cos. El jan va parlar primer.

-Tiu...

-Sí?...

-Hi ha una tia davant el cotxe o sóc només jo?...

-Hi ha una tia davant el cotxe.

-Val...

Van seguir en silenci.

-Tiu...

-Sí?...

-Etic acollonit.

-I jo.

-Val...I estàs segur que tu també la veus?

-Seguríssim.

-D'acord...

Van seguir en silenci amb la mirada clavada en la noia que tenien davant i que ara, a sobre, semblava flotar.

-Tiu, no et posis nerviós, però em sembla que que aquesta tia és la "chica de la curva"...

-No em fotis...

- Que sí que sí!

-Hòstia!

Els dos van baixar les respectives viseres per no veure-la, privant de tal manera la noia espectral de la possible contemplació de les seves persones.

-I ara què fem!?

-No ho sé! Parlar fluixet?

-... La recollim?

-Què? No! que no coneixes la història o què?

-És clar que sí! Aquesta tia... fa que la portis un tram, et diu la frase d'"aquí me morí yo" y s'esfuma deixant-te amb el cangueli a sobre.

-Que no home! Ella fa que la portis una estona, i després va i et deixa anar "aqui muristeis vosotros" i va i et mors.

-Què va!

-Que sí!

-Que no!

-Que... Hostia!

-Què?!

-Darrere teu! a la finestra!

Just a l'altra banda de la finestra del Maties, la noia mirava capa dins amb cara impertèrrita i picava contra el vidre amb el dit.

-Joder! tiu!

El bot que va fer el Maties el va asseure just a sobre de la faldilla del seu company; massa atemorit com per reaccionar.

-Em podríeu portar a casa, si us plau?-Va dir la noia fantasmagòrica.

Com a tota resposta, dintre el cotxe els dos nois, amb els ulls esbatanats, feien una creu improvisada amb els dits.

Davant la manca de resposta, la noia devia d'entendre que tenia llum verda ja que va entrar i va seure al seient de darrere.

Immediatament, el Maties va tornar al seu lloc sense deixar d'observar la intrusa pel mirall retrovisor.

En Jan va Parlar (potser un pèl massa alt.)

-I a on vol que la portem senyoreta?! A l' AP- alguna corba en concret!?

-Vés conduit, jo ja t'avisa.- Va dir amb una veu anormalment suau.

En jan va pitjar l'accelerador.

Al cap de mitja hora el marcador de velocitat encara marcava tres Km/h i en prou feines avançaven sense que se'ls calés el cotxe una vegada i una altra.

La noia que fins el moment havia estat mirant per la finestra amb aire distret, va girar el cap amb expressió d'enuig. A l'instant els seus ulls van començar a brillar com el foc, i l'accelerador es va pitjar al màxim tot sol, davant els crits i somiquejos dels desesperats ocupants del vehicle.

Mentre el cotxe accelerava més i més la noia de la corba anava recitant precipitadament.

-"Buenu", ja m'he cansat d'esperar i anem malament de temps així que que us sembla si accelerarem les coses, eh?

-No vull morir!

-Jo tampoc!

-Au, va va... Començo: "Visc per aquí aprop, després haig de respondre les vostres preguntes... "sí, no, no, sí, sí..." I així successivament, ho sento nois el guió no és gaire original... i finalment: "No, aquí vaig morir jo i també vosaltres".

Davant els dos plorosos i terroritzats ocupants del vehicle, una corba mal senyalitzada s'aproximava a tota velocitat i el cotxe no donava pas senyals de parar.

-Socors!!!- van cridar a l'uníson

De cop un home d'edat avançada va aparèixer del no-res davant el cotxe, el qual va frenar de cop, fent saltar els polsos "airbags" del vehicle.

El silenci va recaure en mig de la nit.

Abans que ningú digués res, una veu severa amb to sermonejador va ressonar en la foscor.

-Maties Pi Pasqual! Es pot saber què fas amb el meu cotxe, corrent a tota

velocitat!?

Al Maties els ulls se li van posar com plats sopers de la impressió, mentre l'home d'avançada edat s'apropava.

I fas olor d'alcohol! va dir un cop va arribar a la finestreta del cotxe i mirava endintre.

-Però què és el que veig?! A sobre duus una noia només mig vestida, al darrere?! Quina vergonya!...

Tu, joveneta! surt d'aquí immediatament o te'n trauré jo mateix!

La noia de la corba va sortir amb aire compungit del vehicle i es va dirigir submisa cap a l'home que cridava.

-Au va, tira! i que no et vegi més.

I tu, beneit...-Va dir dirigint-se al Maties- Com se t'acudeixi fer una tonteria similar en la teva vida entès!?

Acte seguit, l'home d'edat avançada i la noia de la corba es van allunyar cap a la foscor de la carretera.

Abans de desaparèixer i amb un to més suau l'home es va tornar a dirigir al Maties, .-Cuida la mare m'has sentit? Ella et necessitarà més que ningú d'ara endavant.

Es va girar i per fi va desaparèixer davant els dos nois que miraven al·lucinats.

-Escolta "Mat"...

-...

-Aquell era?...

-Sí, el pare.

-Al·lucinant.

Ot Rul.Ian Roda (2n 4)

Observadores del espectáculo

El irritante sonido del teléfono despertó a la comisario Castrillo a las cuatro de la madrugada. Entreabriendo los ojos, localizó el móvil, el cual brillaba con una molesta luz azul celeste. Al alcanzarlo entre las sabanas, este dejó de sonar y la pantalla mostró un mensaje que decía: "Llamada perdida de:

Subcomisario Ramón Pérez". Al momento, el teléfono volvió a sonar... Esta vez, la comisario se apresuró a responder, mientras pensaba en cambiar esa estúpida melodía que la había despertado. Se acercó el móvil al oído y con una voz rasgada, o más bien, dormida y un tono agresivo, incluso, violento.

Dijo:

Dígame Pérez. ¿Qué ocurre? ¿Por qué tiene que despertarme en medio de la noche?

Perdone comisario Castrillo por llamar a estas horas, pero... – dijo el subcomisario Pérez inquieto con su voz grave y bronca.

Pero... ¿Qué? – respondió ella, ya más despierta y con la voz más fina, como de costumbre.

¿Recuerda ese grupo, al que llevamos semanas siguiendo el rastro? – introdujo Pérez.

¡Sí! ¿Cómo no acordarme de ellos? Pasé noches enteras sin dormir, intentando cazarles. ¿Qué han hecho esta vez? – dijo la comisario entre carcajadas bruscamente forzadas.

Esta noche nos ha llamado el servicio de seguridad del Metro de Barcelona diciendo que...

¡No se vaya por las ramas subcomisario! ¡Resuma! – interrumpió la mujer agresivamente, mientras oprimía con fuerza su almohada.

¿Quiere que resuma? – preguntó Pérez confundido.

¡Obviamente Pérez! ¡Obviamente! ¡Si son las cuatro de la madrugada, es normal que quiera que usted vaya al grano, subcomisario! ¡Es normal! ¡Así que escupa ya lo que tenga que decirme! – respondió la comisario a punto de ponerse de los nervios. Ese grupo de ladrones siempre la agobiaban más que nadie. Incluso más que su ex -marido. El cual era un gran experto en estresar, molestar e incordiar a cualquiera.

¡Han cometido un gran error! Bueno, varios. – gritó Pérez, resumiendo al máximo la historia.

Y con esto usted se refiere a que... – continuó Castrillo.

¡Los tenemos! – finalizó Pérez con un tono alegre a la vez que brusco, debido a su característica voz.

¿A todos Pérez? – asombrada respondió la comisario.

¡Obviamente Castrillo! ¡Obviamente! ¡Si la llamo a las cuatro de la madrugada, será por algo importante! ¿No cree? – dijo él, burlándose de su superior, por el

comentario que anteriormente le había ofendido. Si Castrillo no hubiera estado medio dormida, seguro que ese comentario hubiera perjudicado su cargo, drásticamente.

¡De acuerdo, ahora voy! ¡Llego a la comisaría en nada! – gritó Castrillo al colgar el móvil y salir de la cama de un salto.

Claudia Sánchez Fernández (2n 4)

Spark of liberty

I was lying on the grass, feeling a tingling sensation caused by the new sprouts of life. Yeah, for one day I could escape from monotony and I was able to run away, into nature. The sun was shining and I felt embraced by its bright rays. I closed my eyes and I took a breath calmly. I could hear the melody of the water flowing and falling in a waterfall not far from where I was, accompanied by the beautiful sounds that a lot of different birds were creating.

I basked in this sensation, because at least I was feeling completely free and happy, forgetting all the worries and matters that visit me everyday and I didn't want that to finish. Looking at the sky, I imagined the clouds travelling to the sound of the wind, without any obstacle.

I was very relaxed, but it wasn't until the sun rays disappeared that I realized the clouds were covering all the sky little by little. Then, I stood up and I started walking towards a rocky area. I climbed it up and then I discovered a beautiful wheat field. There were also some sunflowers, straight and still open.

Some rain drops started to fall and a distant lightning announced a storm. But I wasn't afraid. I didn't want to leave that place. I hadn't long to wait. So

when it started to rain heavily I was dancing surrounded by the flowers and plants with my arms stretched out. I felt truly free in that moment.

started to rain heavily I was dancing surrounded by the flowers and plants with my arms stretched out. I felt truly free in that moment.

Lluís Casabona cendra (1r 1)

The Dance of the Flames

Run. Quicker. Run. Nobody was waiting for me but I wanted, needed, to get there as soon as possible. The wind was blowing through the leaves, harder and harder, and with it my determination to keep moving on. Fatigue was thick in my limbs and my arms were getting scratched, but I didn't even notice. I had to keep going. Deep inside the woods, everything started to look the same, but I knew exactly where I was heading and nothing could stop me. All that mattered was vengeance. It was getting dark and the forest was almost completely silent, only the snapping sound of branches breaking under my feet and my heavy breathing were to be heard. I needed to achieve my goal before it was too late, before I changed my mind. I was about to do something that you can't think about too much beforehand. I was blind with fury and in my mouth was the sweet taste of revenge. I had awakened something ancient and evil, and given it unwholesome life. There was no way back. The path curved slightly to the left. My steps were slowing down as I approached the wooden shack. Everything happened so fast, in the blink of an eye. Suddenly, the house was on fire. I opened my wild eyes wide and saw the house as when I had seen it for the first time, as if I had not seen it before, and the enormity, the horror of my act suddenly hit me. The wood was damp, and burned slowly, filling the air with smoke and making my lungs burn. Panting, I fell to my knees and momentarily closed my eyes, maybe expecting to hear screaming or crying. Not a sound accompanied the crackling of the flames. Unexpectedly, a tear slid down my cheek, and then

another. My hands were shaking and I dropped the box of matches on the deep, white snow. I stayed there, on my knees, the sole, lonely spectator of the dance of the flames.

Júlia Moore Trias (2n 5)

Salata libertà

Ero seduta sulla sabbia della spiaggia, fredda e tagliente, che si infilava nelle ferite dei miei piedi e delle mie mani. Ma ero troppo stanca per toglierla, e inoltre non sentivo più il dolore. Magari perché ero troppo stanca o perché il mio corpo era già abituato ad avere i piedi e le mani doloranti.

Il freddo mi abbracciava come un invisibile lenzuolo pieno di piccole gocce di acqua salata che si staccavano dalla mia pelle e mi facevano tremare.

I miei capelli danzavano al ritmo del vento che sembrava arrabbiato. Le mie labbra sapevano un po' di sangue, e i miei occhi pesavano ogni volta di più.

Ricordo di aver visto il bianco e maestoso riflesso della luna che brillava sull'acqua, ancora tinta di nero per il cielo scuro. E dopo, non c'era altro che nero.

La tenue luce del sole mi aveva fatto svegliare. Anche il cielo si stava svegliando, dipingendosi poco a poco di un rosa dolce. L'acqua del mare accarezzava soavemente la costa, lasciando una effimera cappa d'argento sulla sabbia.

Poco a poco il sole andava accendendosi come un fuoco fermo sull'orizzonte. La sua luce ambrata bagnava la spiaggia trasformando in oro la sabbia, e come un dolce sbadiglio sulla mia pelle, poco a poco faceva sparire il freddo.

D'improvviso il vento si era svegliato di nuovo, facendo crescere le onde del mare. Le orecchie erano immerse nel rumore dell'acqua, che mi donava una sensazione di calma e pace che non provavo ormai da molto tempo.

Alla fine ero libera da tutta quella gente. Stavo lontana da casa mia, e non sapevo di certo come avrei fatto a ritornare, ma non avevo paura.

Ero libera, e questo era l'unica cosa che mi importava.

Emma Moleveld Camps (1r 1)

Un full en blanc

Tots naixem amb un full en blanc. Un full tan blanc que combina amb tot. Hi podem escriure lletres, paraules, frases o fins i tot somnis. Triem escriure'ls en bolígraf ploma, retolador o llapis. Podem omplir el full amb els dibuixos més simples o els més difícils. Dibuixar somriures, tristeses, persones, metes. En aquest full cap tot el que vulguis posar-hi, pots fer servir els colors més macos i fer combinacions increïbles que només tu pots triar fer. És nostra, teva, i si volem, podem esborrar tot allò que vam escriure un cop en llapis o, si no, repassar-ho amb el bolígraf per remarcar-ho. Decorem el paper amb tot allò que volem veure sempre però també amb tot allò que ens fa mal mirar però, passi el que passi, per alguna raó, mai no ho esborrem. Sé tot això de la mateixa manera que sé com has intentat esborrar el meu nom del teu paper. Sé que l'has ratllat tantes vegades que la meva inicial ha acabat sent una gran taca fosca. Sé que el teu paper ara està tacat i damnat. Has intentat dibuixar preciosos dibuixos per dissimular-me, has utilitzat tots els colors de l'arc de Sant Martí i l'has omplert amb totes les teves frases preferides. Però jo sé que per molt que has volgut, no has aconseguit treure'm del teu paper, amagar-me en ell o canviar-me per confondre'm entre altres coses. Saps que per molt que ho intentis no pots canviar el fet de que un cop vas escriure, ho vas escriure amb tantes ganes que la tinta i el paper

es van fusionar en un sol i la tinta va formar part del paper i el paper de la tinta. M'has rellegit mil vegades, les mateixes vegades que ara desitges poder esborrar-me. Ara només penses a poder ratllar-me i has oblidat quan pensaves com poder escriure'm. Sé que el paper està mullat amb llàgrimes que mai haurien d'haver sortit per culpa meva. Creu-me, coneix el teu full massa bé. Sé que et preguntaràs com sé jo tot això. Et respondré dient que, per molt que hagi volgut, per molt que ho hagi intentat, jo tampoc he pogut esborrar el teu nom del meu paper, ara arrugat.

Fàtima Delgado Mallorquín (1r 1)

El viaje en Ferry

Tomé el ferry mucho antes que de costumbre porque no podía esperar a largarme de la alborotada y ruidosa ciudad. El viento era helado ya que estábamos a pleno diciembre, pero el sol empezaba a hacer brillar el agua del puerto y el paisaje siempre me dejaba inmerso en una paz interior agradable, por eso decidí quedarme en la parte de fuera del barco. Observé como poco a poco la ciudad de Nueva York recobraba la vida ajetreada que tantos amaban. Sentí lástima por aquella gente que veía bajar por la calle del puerto sin esperanza alguna en el rostro. Sin embargo, yo no era nadie para juzgarles, pues estaba huyendo de esa vida sin mirar atrás, abandonando a todo aquel que se sentía igual de perdido que yo, y tampoco sabía que iba a hacer a partir de entonces.

Se oyó el ruido del motor poniéndose en marcha y al fin empezamos a movernos. Poco a poco nos alejamos de los altos rascacielos y del ruido del tráfico, oyéndose solamente las furiosas olas del mar. Eché un vistazo a mi alrededor y comprobé que la gente estaba sentada en el interior del ferry. Percaté una figura un poco más allá y decidí acercarme cautelosamente. Un hombre de unos setenta años estaba apoyado en la barandilla fumando una pipa. Tenía el pelo canoso y despeinado por el viento, su cara era misteriosa a resultado de las arrugas y cicatrices que tenía en ella, sus ojos eran negros como el carbón y miraban violentamente al océano, como si lo estuvieran

desafiando. Llevaba un bastón marrón muy usado, como si jamás hubiera dejado de usarlo y parecía tener una constitución muy delgada resultante de una vida con pocos accesos a comida. A pesar del tamaño de su cuerpo, llevaba puesto un gran abrigo negro que le llegaba hasta las rodillas. Pensé que sería mejor no molestarlo, pues parecía la clase de persona a quien le han quitado algo muy apreciado y aún aguarda la venganza. Iba a marcharme cuando oí una voz ronca que decía:

Chico no seas cobarde, no muerdo.

N-no se-señor. – Respondí dudoso.

No me llames señor, chico. – Dijo soltando una carcajada. – Te has quedado mirándome muerto de ganas de saber mi historia, fantaseando sobre qué me pudo haber pasado para acabar tan mal. No te juzgo chico, pero déjame decirte que tú también tienes una pinta que da pena. Así que no me llames señor, puesto que estamos igual de mal, tratémonos de igual a igual. – Sonréí, me gustaba la gente sincera. - Me llamo Freddie. – dije animándome. - Puesto que no me conoces, no me importa decirte que estoy huyendo. No más sueños sin cumplir en la cabeza, no más aguantar lo que no quiero. Libre al fin.

Ja. ¿Y de que huyes si se puede saber, chico? - Preguntó curioso. Me quedé pensando. No entendía porque seguía llamándome chico a pesar de que le había dicho mi nombre y tampoco sabía muy bien del todo de qué estaba huyendo.

Mmm... Supongo que me he agobiado. Todo está tan definido, lo que debemos hacer y lo que no. Y si no nos gusta debemos luchar y aguantar la situación. ¿Pero y si no queremos? ¿Y si la vida que tengo no es la que quiero? ¿Porque luchar por lo que no crees? Necesito un cambio de visión, experiencia, ¿sabes? Empezar de cero. Mis padres no lo entenderían. Tampoco se lo puedo contar a la chica que quiero, porque estoy tan enamorado de ella que si me pidiera que me quedara lo haría y no debo. Necesito esto, de verdad. Me rompe el corazón irme, pero si me escucho atentamente sé que es mi siguiente paso. Necesito tiempo para encontrarme a mí mismo, saber realmente quién soy y qué quiero.

Ahhh... los jóvenes. – Dijo el hombre con una sonrisa burlona.- Este sentimiento de tener toda una vida por delante, de poder cambiar el mundo. Tenéis esta necesidad de lucha que os hace indomables. Es precioso, chico, no saber las jugadas que la vida te tiene preparadas. Aprovecha ésta inocencia, antes de que seas viejo y arrugado como yo, cuando no veas en el mundo nada más que un sinfín de horas que te retrasan de ser la comida para los gusanos.

Es cierto, que me falta cantidad de experiencia y que tengo una visión muy diferente de la vida a la que tú tienes. . - Empecé a decir nervioso. Notaba las lágrimas en mis ojos y cómo iba liberando poco a poco la tensión que yacía en mi cuerpo desde hacía tiempo. - Pero tampoco soy estúpido, ni siquiera soy tan inocente. Los mayores os olvidáis de lo duro que era ser adolescente, de lo perdido que te puedes llegar a sentir. Llevo mucho tiempo sin parar de crecer, perdiendo todo aquello que creía que tendría siempre y usando mis instintos para sobrevivir. Puede ser una época bonita y es evidente que decisiva en la vida de una persona, pero la acompañan sentimientos muy variados y una constante búsqueda de uno mismo que acaba siendo frustrante.

Me recuerdas a mi mujer, Elly, que en paz descance.- Contestó él muy lentamente con la mirada posada en la espuma del mar.- Siempre reflexionaba sobre todo y constantemente llegaba a casa con una nueva teoría sobre la amistad, el amor, la muerte... sobre la vida en general. Ella amaba la vida, chico, y es algo que a menudo olvidamos hacer. Lo más importante, es no volverse frío. A pesar de que la vida te ponga tantos obstáculos que tengas que crearte una fuerte armadura para no ser destruido. A pesar de que te rompan el corazón, que te traicionen, no construyas un muro para protegerte, porque podrías acabar encerrado en ésa cárcel para siempre.

Callé. Me quedé pensando un buen rato en lo que aquel misterioso hombre había dicho. Sentía el olor de su pipa, el frío viento azotaba mis orejas y

comenzaba a notar el cansancio por la mala noche que había tenido. Pero no me importaba. Sentía que estaba aprendiendo algo, estaba viendo una nueva perspectiva, que es en lo que iba en busca. Finalmente rompí el silencio, no lo hice adrede, fue como un reflejo, una necesidad de comunicar aquello que estaba cruzando mi mente y me preocupaba:

Pero, entonces, ebemos estar abiertos a que nos rompan el corazón, debemos dejar el puente libre y que alguien entre en nuestro castillo y lo saquee todo?

No chico, no debes verlo todo tan negativo. Debes tener el puente libre porque cosas extraordinarias podrían pasar. Alguien tal vez decidirá permanecer en tu castillo para siempre e incluso cuando esa persona tenga que irse, el castillo tendrá parte de su esencia. Y si alguien, aunque no con malas intenciones, destruye tu castillo poco a poco, tú lucharás por él con todas tus fuerzas, y si cae, tú mismo lo reconstruirás piedra a piedra, aunque sea lo último que hagas.

Eres un hombre sabio.- Dije con una sonrisa. No mentía, estaba maravillado por las cosas que me había dicho. Nunca se me habría ocurrido nada de aquello a mi solo.

Es el resultado de una vida llena de experiencia y altibajos, aunque no una mala vida. En cada alegría y desgracia he recurrido a mi mismo, siempre evolucionando, pero nunca perdiendo la esencia de quién soy. Chico, tú lee, viaja, escribe y observa. Habla con la gente, comparte ideas. Simplemente confía en ti mismo, y lo demás vendrá solo.

Acabó de decirme esto con una sonrisa y se fue cojeando con su bastón. Estábamos llegando a puerto. Intenté buscar al misterioso hombre para darle las gracias pero no lo encontré. Supongo que ya sabía que le estaba agradecido. Observé cada vez más cercano Long Island y al irme vi un pequeño punto en la lejanía. Era de no necesitaba verla nunca más para sentirme libre, ahora lo era. Pensé en las cosas que iba a vivir y no sentí miedo. Vendría lo que tuviera que venir, y a las cosas malas, las esperaría yo mismo, con cada idea, célula y cosa que me define, para pelear con una sonrisa triunfante.

He

He was shy and quiet. His room was full of books, different books about different themes. Everyday, when he woke up, he chose a book. He used to pass his hand slowly touching the spine of each book with his eyes closed. Nothing guided him. He used to stop his hand and the book that he was touching would be the book that would accompany him the entire day. He loved looking beyond the window on rainy days. He thought that life was like a drop of rain. Nothing and no one could avoid falling. This reality made him be sad and happy at the same time. He got used to picking up his schoolbag from the garbage can every day after lessons. He learned not to cry when he was beaten by other boys and when they kicked him even when he was already on the ground. He also learned not to hear the taunts and comments about him and not to read the disgusted faces of his classmates. He learned to live half alive. He thought that the world was a strange place. But he was a strange boy, why didn't he fit in a world like him? He wondered about this all the time but he never found the answer. He never knew what it is like to have a friend, anyway, he never cared about it. All the boys and girls around him were empty people with fake smiles. He lived in a world full of color but people were grey, the world was grey. Except his books, his only real friends, the ones who accompanied him in his sad and happy moments. They made him laugh and sometimes cry but they were special tears. Not like the tears that appeared on his face when his parents argued or when he felt that solitude hugged him hard.

He used to be alone all the time, living in his own world, far away from everything and everyone. Nobody ever knew what books meant to him, that he was full of creativity and potential, that art was running in his veins. That he was art himself. His dreams were buried along with his body after the accident. No one ever knew that every night he used to go outside to stare at the moon and the stars just to feel that the world was a little bit worthwhile, that he walked to school everyday along the same road to feed that little cat that was living at an old farm, that he loved eating m&m's. No one ever

cared about his dreams, about his future, about his life. But everyone felt his absence and they cried for him. "We loved him" they said.

Fàtima Delgado Mallorquín (1r 1)

Moving on

I'm going to be honest, as I'm writing this I don't know how long this is going to be or how long will it take me to finish. But, I felt like telling you how I feel and, essentially, this is what this contest is all about, right? I don't really know how to start so, to whoever might read this "speech", I'll begin by telling you that it's my first year at Institut Montserrat.

A lot of things have happened, really: I changed school, I changed house, I met new people... It has been an overwhelming experience coming to Institut Montserrat from a school so small as the one I used to go to. But I managed. I made new friends, my grades are not that bad and, overall, everything is good now. Yet, I'm not here to only talk about the new school or my new friends. I also want to talk about my old friends, those that went with me to my old school, and how this change has affected our relationship.

And, for those who don't know me well or at all, I should tell you that I'm a bit of an introvert. This might seem irrelevant right now but bear with me for a while as it'll make things easier to understand in a couple of minutes.

I remember the last thing one of my old classmates said the last day of school: "Even though we go to different schools, our bonds are as strong as those of a family". This isn't exactly what he said, but I think you get the point. When school ended, I was a bit sad and anxious: I was going to a new school, all by myself, whereas most of my classmates (approximately half of them) went to another school and we'd be, inevitably, separated. Being the introvert I am, I was scared I might not see my peers again, but, the words that my friend said stuck to me: I thought that, like a family, we'd be somehow united forever and live happily ever after and other stuff like that.

It was crushing to have to face reality: after that day, we would speak less and less until, eventually, we wouldn't speak to each other through our "Whatsapp" group or through "Facebook". It broke my heart to see how boys and girls I had known since I was three years old completely forgot about my existence and the existence of other people who were just as introverted, if not more, than me. There are no words to explain how much it hurt that the girl I liked, who was a really good friend of mine (at least that's how I felt), suddenly, out of the blue, stopped talking to me altogether. Even while I am writing this, I can't help but feel sad that I never really had the chance to say goodbye to most of them. The last time I saw them, we had gone out to have some sort of party. It took so long to get everything prepared that, by the time I had to leave, the fun hadn't even started yet. I left feeling out of place and, even though I did say goodbye and some of them did see me leave, most of them either ignored me or didn't even see me leave. It might've been because they were too concentrated on the party that was going on, I don't really know what was going on in their heads. But, enough talking about how sad and depressing was my lousy last day of school, let's move on to a more positive topic: what good came from our departure. Obviously, there's the fact that I've managed to make friends who are just as good, if not better, than the ones in my older school. But that is not all. I think that I've grown more as a person too. You see, during my first few weeks here, I was still "affected" by what had happened with my friends so I felt a little down (if any of my friends get their hands on this, I'd also like to thank them for putting up with my pessimistic and resentful self when the year began). But, as the days went by, I started to feel gradually less blue until I realised I was no longer angry, resentful or sad. And the longer I thought about it, the more I realised that I had been a crybaby, that I had been scared of change and I finally understood that there was something more important than meeting up with my old classmates, which are the memories I have of them. There are so many great moments I've had with my friends, all of which are close to my heart. It is in fact these memories of those I love that made me realise that I don't want to remember them as the people who just abandoned me but as the friends and peers with whom I have lived practically my whole life. I finally understand why they would not

speak with me anymore because, as I explained earlier, I am quite an introvert and I am not a big fan of going out to “party”, which is what my old classmates do enjoy (most of them at least).

So, in order to make some sort of conclusion to this “speech”, I’ll talk to you about two last things: a question I was asked at the beginning of the year and a couple of things I wish that could happen.

The question I was asked is: “If you were now given the option to go to the same school as your friends do, would you go?”. If they had given me this option before coming to Institut Montserrat, I’m not going to lie, I would have most likely said yes. But now that I have a better perspective of pretty much everything, I would most definitely say no. This is mainly because of two reasons: I wouldn’t be able to meet the wonderful people I have met here and also because following the same path as my friends would have just delayed what has happened to me already and, I think, would have been even worse for me.

Now, I’d like to tell you which are the two things I wish would happen: firstly I wish I could somehow go back and thank my old friends for the wonderful years I spent with them and for the amazing memories I have of them that I’ll never forget and, secondly, I’d like to be able to tell the people who know me (especially those I call friends) to remember me and to remember any memories they have of me. I’m not asking them to talk to me everyday even if they don’t feel like it or anything like that, I just don’t want to be forgotten once again. I don’t think I will ever manage to tell my old friends how thankful I am, because I’ll never be capable of saying something like that, but I think, if it’s not too selfish to think so, that asking my new friends to remember me like I am is more likely to happen.

Liam Junkin Royo (1r 1)

La Voce

Lei guardava sempre tutto quello che c’era nella strada. Ogni volta. Si avvicinava alla finestra e cominciava a vedere la gente, gli alberi, le case, le macchine, il cielo. Era veramente una routine. Non era uscito da casa per

molto tempo ma sapeva tutto quello che c'era nel suo quartiere. Lo conosceva tutto con i suoi occhi. Poteva chiuderli e immaginare il mondo esterno, il mondo senza lei.

Non aveva contatto con nessuna persona, non parlava con nessuno, non aveva un "buon giorno", un "buona notte", un "ti amo". Lei provava a non pensare troppo, lei aveva imparato a vivere così.

Si svegliò, come ogni mattina, con il primo fascio di luce che filtrava attraverso la finestra. Aprì gli occhi e si ingarbugliò con le lenzuola bianche. Rimase nella stessa posizione per un lungo periodo di tempo, provando a capire perché ogni giorno che arrivava era piú noioso dell'anteriore. La sua vita era vuota, carente di significato. Chiuse le palpebre bagnate di lacrime e le sue guance cominciarono a coprirsi di quel fastidioso liquido. Si alzò, con la respirazione veloce e irregolare. Arrivata nel bagno, schivò lo specchio. Quella azione si ripeteva ogni giorno. La paura di vedere la sua faccia riflessa nel vetro gli causava dolore. Aprì il rubinetto e l'acqua ghiacciata coprì le sue mani. Il freddo contatto dissipava i suoi pensieri e le aiutava a continuare con le sue abitudini. L'odore di caffè, un sorso di deliziosa latte, il croccante pane con burro e dolce marmellata di fragole, il comodo e morbido divano, il rumore della strada. Tutte queste piccole azioni facevano in modo che lei potesse dimenticare quello che la manteneva sempre senza il desiderio di vivere. Lei aveva imparato a valutare quelle cose che altri non sanno che esistono. Erano le undici, quella ora dove nella sua faccia si disegnava un sorriso, dove nei suoi occhi appariva un lampo di felicità. Corse fino alla radio e sintonizzò quella meravigliosa voce.

"Ciao belle! Ciao belli! Benvenuti un altro giorno con radio track tre, grazie per la vostra fiducia e costanza. Oggi si deve parlare di un tema che ci preoccupa tutti. Si può dire che nessuno è stato capace di parlare di questo con la certezza e conoscenza che abbiamo in track tre. Tutti sapete che siamo sapientoni e furbi perché abbiamo la vostra collaborazione in diretto. Okay, Okay! So che state aspettando l'argomento di oggi. Fabio, prego, un po' di

musica per dare emozione ed entusiasmo a questo momento. Okay Fabio, va benissimo così. Il motivo d'incontro di questa bella giornata è... L'amore! Oh, so che è complicato, ascoltatori, ma non vi preoccupate! In track tre tutto è accettato. Potete chiamare nel 642 354 234 e saremmo i più felici di questo pianeta! Si può parlare della vostra esperienza, la vostra concezione dell'amore, la vostra situazione attuale, l'odio che avete dentro, la felicità che avete ogni mattina... Tutto è permesso! Non esistono i rimpianti! Chiamate al 642 354 234 e mi farete felice!".

Ogni giorno ascoltava questa voce, ogni giorno aveva la tentazione, ogni giorno voleva chiamare per sentire più vicine le parole di quell'uomo. Ogni giorno cominciava con lacrime e finiva con lacrime. Ogni giorno significava un aumento di dolore e solitudine. Non era mai riuscita a farlo. L'amore. Un argomento che lei non aveva mai conosciuto. Quella mattina voleva fare qualche cosa, non voleva soccombere nella routine un'altra volta. Se pensava troppo tutto si trasformava in un pianto. Tutto è permesso, non esistono i rimpianti.

- Abbiamo una chiamata! Ciao! Il tuo nome?
- ...
- Senza vergogna! Vogliamo sapere la tua opinione sull'amore. Qual è il tuo nome?
- Ciao.
- Okay, okay! Sei una persona misteriosa... L'amore, è qualcosa complicata e a volte stupida, credi che abbia ragione?
- Non lo so.
- Allora, cosa credi?
- Non lo so.
- Sei una donna di poche parole. Non devi aver paura dire quello che pensi, in track tre accettiamo tutto quello che ascoltiamo. Cosa puoi dir sull'amore?

- Cosa accaderebbe se ti dicesse che non esco da casa da molto tempo e che non ho conosciuto mai nessuno che mi capisca e che voglia essere vicino a me?
- Quello che accaderebbe è che ti direi che devi affrontare la vita e vincere le tue paure. Cosa è quello che non ti lasca uscire di casa?
- La mia faccia.
- Ma, come? Non è possibile. Sono sicuro che sei più bella di quello che ci vuoi far credere. Perché dici una cosa così?
- Non sono bella.
- So che hai un cuore immenso. Sei molto coraggiosa. Non è facile spiegare al mondo quello che non ti fa sentire bene. Ti devo dire che in questo pianeta c'è una persona per ognuno di noi. Non posso credere che io abbia detto qualche cosa così. Mi hai cambiato la personalità con la tua storia!
- Sei la prima persona con cui parlo della mia situazione. Grazie.
- Grazie a te per aver... Oh. Abbiamo perso la linea. Ci vediamo dopo la pubblicità.

Dopo quella conversazione lei cominciò a pensare se sarebbe stata capace di arrivare a vincere i suoi problemi. Quella voce diritta verso di lei era stata come un aumento di adrenalina nel suo corpo. Corse fino al bagno e questa volta inchiodò la sua occhiata nello specchio. I suoi occhi si erano risciacquati con una scintilla di forza, le sue labbra si erano modulate con un bel sorriso, le sue guance si erano arrossate, la sua faccia aveva vinto il pallore di ogni giorno. Non sembrava la stessa donna che si svegliava ogni mattina senza coraggio per affrontare la vita.

Fu una chiamata ogni giorno per discutere la tematica di track tre. Fu un annuncio sul internet per trovare un buon lavoro. Fu una piccola passeggiata fino alla pasticceria più vicina. Fu un primo sguardo con la gente intorno a lei. Furono tante cose, tanti cambiamenti.

Lei non lo aveva saputo mai, ma con il tempo aveva potuto vedere che la sua vita non andava bene per qualche regione. La fiducia non deve essere considerata un difetto. Nessuna cosa è cattiva se la usiamo con cautela. Non dobbiamo permettere che l'opinione di qualcuno sia determinante nel nostro

modo di vivere. Alcuni dicono che la felicità sta nelle piccole cose. Alcuni dicono che la felicità non esiste. Alcuni dicono che la felicità si guadagna con sudore e altruismo. Nessuna cosa è già definita, tu puoi esserne l'ideatore.

Laia Amorós Palau (2n 1)

Personatges completament anònims

(Sobre el teló i hi apareix: un personatge de peu dret amb maneres molt correctes.)

(projecte de personatge): -Senyors, senyores. Benvinguts a: PCA és a dir:
Personatges Completament Anònims.

Primer de tot em presentaré; em dic... bé, de fet no importa tant com em dic sinó qui sóc, (*pausa dubtant*) No, de fet qui sóc tampoc té importància ja que no tinc nom ni tampoc existència. Sóc, com hauran endevinat: menys que un personatge terciari, que per qui no m'entengui, vull dir un extra, sóc de fet. Un: projecte de personatge extra en procés de creació IN-acabat (*èmfasi en l'"IN"*). Que què vol dir això?: doncs que sóc una creació que l'autor no ha arribat a crear. (Iracund de cop) sí sí, l'autor; aquell arrogant i presumptuós individu que viu a costa de l'aprovació dels altres! (*Assenyalant amb fúria un punt inconcret de la platea*).

(es calma)

Tot va començar quan l'autor va iniciar la novel·la. Jo no era més que res però esperava amb delit que ell arribés a la diminuta zona de la seva creativitat on jo m'estava. Ho tenia tot planejat, quan la seva inconsciència fes una passada per davant meu, m'hi agafaria com si m'hi anés la vida; a la que comencés a raonar sobre la possibilitat de crear un protagonista exhibiria tot el meu potencial al bell mig del seu cervell i quan per fi posés la punta de la ploma sobre el full em plantaria exultant davant els seus nassos com la solució a tots els dilemes literaris que li puguessin sorgir durant l' escriptura.

Jo, tot cofoi amb el meu pla (*sarcàstic*) "infalible", ja m'imaginava en quin tipus d'aventura em submergiria el meu creador: (*somiador i*

embadalit) seria un intrèpid aventurer que salva una damisel·la amb problemes? Podria ser jo un súper detectiu immers en un espiral de decadència per culpa d'un cas irresoluble? (embadalit i emocionat) O que, potser;

, arribaria a ser un mega-executiu-follador amb una habitació roja del dolor pròpia?

(seriós de cop) Tan embadalit estava jo amb aquestes perspectives, que la primera passada de la inconsciència en busca de personatges se'm va escapar i tot el meu pla se'n va anar en orris, tant deprimit estava, que quan ell va començar a raonar sobre la possibilitat de trobar, un protagonista no, sinó un personatge secundari, vaig fer tard i ni tan sols es va fixar en mi, ja no hi havia res a fer, l'únic que em quedava com a opció era fer de personatge terciari, o sigui un extra, un ningú, aquells que amb prou feines diuen una frase sincera en tota l'obra. Em vaig ensorollar tant que no em vaig adonar que l'escriptor posava la ploma sobre el full. La sotragada em va fer caure just davant la seva mira que em va succionar i modelar com a un borratxo part de la descripció de l'escena.

Ai! Si almenys la meva misèria hagués acabat aquí! Però no, no, el destí és cruel i em tenia preparada una mala jugada, en un maleït rampell d'inspiració "Ell" va arrencar sense pietat la pàgina on jo era mencionat i la va tirar rere l'armari on m'hi estaré per sempre irremeiablement.

Aquesta és la meva història i li pot passar a tothom, fins i tot a vosaltres (*s'apropa al límit de l'escenari i s'hi asseu, trencant la 4a paret i mira al públic directament*) si, fins i tot a vosaltres, o potser ja us ha passat perquè digueu-me, qui sou? Quin és el vostre paper a la vida sinó el d'un qualsevol, en un món que us pot arrencar de la història amb una bufada? (*torna a tancar la 4a paret*).

(*s'encamina cap a la cadira i hi puja, adopta un aire grandiloquent com de líder anarquista mentre sona la internacional de fons.*)

(mentre parla van sortint persones dels dos costats de l'escenari i es reuneixen al seu voltant.)

(Projecte de personatge):-Camarades! És per aquesta raó. Que els he reunit aquí aquesta nit. Per proclamar la reivindicació dels personatges terciaris!,

la reivindicació dels personatges mai creats! I per la reivindicació dels que encara estan per NO crear!

(el públic que s'ha format aplaudeix tot el que diu)-Bravo!, -Sí sí ben dit (projecte de personatge):-Camarades! Proclamem la vaga general dels PCAs!

-(el públic el continua aplaudint-lo)

(Projecte de personatge):-Cap personatge rebutjat!
(públic)-cap ni un! (aplaudiments ...)

(Projecte de personatge): -Prou de conformar-nos! Camarades!
(públic): -Prou!

(Projecte de personatge): Prou submissió!
(públic): -Prou!

(Projecte de personatge): Fora el mestre!
(públic): (dubtant) fora?... ehm... si...!?

(Projecte de personatge): (eufòric) -Sí! Fora l'autor!

(públic): (emmudeix durant un moment i comencen a xiuxuejar aquest cop escandalitzat per la por i de tant en tant es va sentint: "Com?, l'autor?"

(El projecte de personatge s'adona horroritzat del que acaba de dir)
(algú del públic): -Que ve! Correu!

(surten corrents mentre criden)

(projecte de personatge): -No!, espereu camarades! si ens estem tots junts... res...

(entra l'autor amb posat superb i tenebrós mentre fa sonar els passos. El projecte de personatge visiblement acovardit baixa de la cadira sense deixar de mirar a l'autor)

(Autor):-Tu...

(Projecte de personatge): (atemorit, mira al seu voltant esperant trobar algú altre.)

-Qui?

(Autor):-Tu..

(Projecte de personatge): -Jo?

(Autor): (Amb aire poètic antic) -Si..., tu... aquell fosc ésser que de sobtada manera esvalota els meus dominis, que sens rumb vaga com ànima en pena en la nit freda...

(Projecte de personatge): (que ha perdut la por): Estàs trompa?

(Autor): (Fent cas omís): Oh miserable criatura...

(Projecte de personatge): Escola! A mi no em diu miserable ni ma mare!

(Autor): Prou! Que em destrosses el monòleg Shakespearíà!

(Projecte de personatge): A això li dius monòleg Sakespearíà? Si fa pena i
no se t'entén ni de l'inrevés!

(Autor): - Aquest no és el tema!

(Projecte de personatge): -i quin és doncs?

(Autor): -Que m'has muntat un motí i així no hi ha qui escrigui!

(Projecte de personatge): - No és culpa meva sinó teva!

(Autor): meva?

(Projecte de personatge): -Sí! si ens tractessis millor, en comptes de
menysprear-nos et podries estalviar tot aquest tràngol

(Autor): Però de què parles?

(Projecte de personatge): -Com que de què parlo? Estàs tan cec que no
veus el que ens fas passar tot i que tu ens hagis creat?

(Autor): -Ens? (mirant al voltant intentant veure-hi algú més) Però si tu...

(Projecte de personatge): - es clar que "Ens": Els extres i els personatges
NO creats som una comunitat, i ben grossa. I ens mereixem ser tractats
amb respecte i obtenir més protagonisme, si ens donéssiu, vosaltres els
autors, una oportunitat veuríeu el potencial que tenim.

(Autor): -Si jo...

(Projecte de personatge): (interrompent) -Perquè som tan bons o millors
que els protagonistes, els antagonistes i els personatges secundaris!

(Autor): (perdent la paciència)-Però si ja us valorem pesat!

(Projecte de personatge): -Com?

(Autor): Es clar! No us n'heu adonat encara? Vosaltres ompliu els buits que
no podem omplir amb descripcions, doneu joc als altres personatges, sou
com la salsa a la carn, sou la base de l'escenari, esteu a tot arreu
complementant les situacions! Sou en definitiva la base sobre la que podem
treballar! Pensa-hi, què és un barri marginal sense marginats?, què és una
oficina sense oficinistes?, què és una selva sense micos? Jo t'ho diré: res!
No podríem desenvolupar una història si els extres no hi fossin. No podríem
escriure si els personatges no creats no existissin, o més aviat: els

personatges no explícits. Perquè ser-hi, hi sou, en cada situació, en cada edifici de la descripció en cada bar allunyat de l'escenari!

(Projecte de personatge): -mai... ho havia vist així...

(Autor): -I prou de queixar-te que et vaig llençar rere l'armari!

(PP): -Home! aquí sí que et vas passar, de fet encara espero una disculpa pels danys ocasionats.

(Autor): (*amb to exasperat i senyalitzant tot l'escenari amb els braços*)- I això què et penses que és? ! no ho veus?! Durant tot aquest temps has estat el protagonista de la teva pròpia obra, has tingut un fragment de monòleg, un fragment en què feies pensar al públic, has tingut partidaris del teu motí... ho has tingut tot!

Aquesta és l'obra que vaig fer quan al dia següent et vaig trobar rere l'armari!

(PP): -és a dir... que sóc el protagonista de la meva obra!?

(Autor): -sí.. però que no se't pugi al cap que encara has de fer el final.

(PP): (*consentíssim*) Que el bombin al final! Sóc el protagonista! (*fa mutis exultant*)

(*l'autor es queda al lloc, sorneguer uns instants, aleshores mira al públic, treu una llibreta i narra en veu alta tot el que escriu molt lentament ja que l'actor ha de fer veure que està escrivint en aquell moment*)

(Autor): -El... pú...blic... es...pe...ra expec...tant ai! Aquí hi va una coma! El... fi...nal de l' o...bra però... el... teló... cau...(cau el telò) i els... llu...ms s'apaguen (*el "s'apaguen" ho diu de cop, conscient que és l'última paraula de l'obra*) i Fi.

Fi

Ot Rulian Roda (2n 4)